

CHARLES UNIVERSITY IN PRAGUE
FACULTY OF EDUCATION

Department of English Language and Literature

BACHELOR THESIS

**Translation and analysis of Narrative of the Life of
Frederick Douglass, an American Slave. Written by
Himself**

Prague 2012

Author: Vojtěch Klímt

Supervisor: Mgr. Jakub Ženíšek

DECLARATION

I hereby declare that this bachelor thesis, titled Translation and analysis of Frederick Douglass' Narrative of the Life of Frederick Douglass, an American Slave. Written by Himself, is my own work and that all the sources I used are included in the reference list.

Prague, 2nd April 2012

Acknowledgement: I would hereby like to thank Mgr. Jakub Ženíšek for his time, patience, advice and supervision regarding the compilation of this bachelor thesis.

ABSTRACT

This bachelor's thesis is concerned with translation of specific text from English into Czech language and its analysis. The source text is "The Narrative of Frederick Douglass, an American Slave. Written by Himself" by Frederick Douglass. It consists of two parts – a practical one and a theoretical one. The former comprises of the actual translation of the first nine chapters of the book, while the latter features brief analysis of the text in question and remarks on its translation, paying special attention to certain issues which can occur when translating similar works.

KEY WORDS

Translation, Frederick Douglass, The Narrative of Frederick Douglass, an American Slave. Written by Himself, slavery, abolitionism, text analysis, 19th century, US history

ABSTRAKT

Tato bakalářská práce se zabývá překladem a analýzou specifického textu z angličtiny do češtiny. Původním textem je "The Narrative of Frederick Douglass, an American Slave. Written by Himself" od Fredericka Douglassa. Sestává ze dvou částí – praktické a teoretické. Praktická je tvořena samotným překladem prvních devíti kapitol knihy, zatímco v teoretické se nachází stručná analýza textu a postřehy z jeho překladu. Zvláštní pozornost je věnována problémům, jež mohou při překladu podobných děl nastat.

KLÍČOVÁ SLOVA

Překlad, Frederick Douglass, Narrative of Frederick Douglass, an American Slave. Written by Himself, otroctví, abolicionismus, analýza textu, devatenácté století, dějiny USA

TABLE OF CONTENTS

INTRODUCTION.....	5
PRACTICAL PART.....	6
THEORETICAL PART	46
CONCLUSION.....	63
BIBLIOGRAPHY	64

INTRODUCTION

The story of my bachelor thesis is a quite remarkable. From day one, I was convinced that I would write the thesis at the Department of English and Literature and not at the Department of History. I did not mean to abandon history whatsoever, though. The ideal conception was to write on an English/American oriented topic in English but with a slight hint of history in it. The first ideas were ranging from literature on the Vietnam War to the work of Howard Phillips Lovecraft, an underrated, yet nevertheless widely appreciated pioneer of horror literature.

At an American literature seminar, I was then presented a text which was not entirely new to me, but about which I had rather forgotten by that time. As one may presume, the text in question indeed is "The Narrative of Frederick Douglass, an American Slave. Written by Himself." The thrilling and realistic account of American slavery as it had really looked like has virtually captured my heart and, eventually, upon finding out that there is no Czech translation available at the moment ignited a spark of desire to intertwine the fate of my bachelor thesis with this magnificent piece of US literature. It is quite astonishing that the text is virtually unknown to Czech audience. Hence, I set myself to enable the people who lack the capability to read the original text or are simply ignorant of it to experience the universal knowledge and wisdom and also to enjoy and interesting first-hand dramatic story the book offers to each and every person at all times, not only in Douglass' age. For the purpose of the bachelor thesis I have translated and analyzed the first nine chapters out of eleven and plan to finish the translation of the whole work some day in future.

PRACTICAL PART

**The translation of the first nine chapters of "The
Narrative of Frederick Douglass, an American Slave.
Written by Himself."**

NARRATIVE OF THE LIFE OF FREDERICK DOUGLASS, AN AMERICAN SLAVE. WRITTEN BY HIMSELF.

CHAPTER I.

I WAS born in Tuckahoe, near Hillsborough, and about twelve miles from Easton, in Talbot county, Maryland. I have no accurate knowledge of my age, never having seen any authentic record containing it. By far the larger part of the slaves know as little of their ages as horses know of theirs, and it is the wish of most masters within my knowledge to keep their slaves thus ignorant. I do not remember to have ever met a slave who could tell of his birthday. They seldom come nearer to it than planting-time, harvest-time, cherry-time, spring-time, or fall-time. A want of information concerning my own was a source of unhappiness to me even during childhood. The white children could tell their ages. I could not tell why I ought to be deprived of the same privilege. I was not allowed to make any inquiries of my master concerning it. He deemed all such inquiries on the part of a slave improper and impertinent, and evidence of a restless spirit. The nearest estimate I can give makes me now between twenty-seven and twenty-eight years of age. I come to this, from hearing my master say, some time during 1835, I was about seventeen years old.

My mother was named Harriet Bailey. She was the daughter of Isaac and Betsey Bailey, both colored, and quite dark. My mother was of a darker complexion than either my grandmother or grandfather.

My father was a white man. He was admitted to be such by all I ever heard speak of my parentage. The opinion was also whispered that my master was my father; but of the correctness of this opinion, I know nothing; the means of knowing was withheld from me. My mother and I were separated when I was but an infant--before I knew her as my mother. It is a common custom, in the part of Maryland from which I ran away, to part children from their mothers at a very early age. Frequently, before the child has reached its twelfth month, its mother is taken from it, and hired out on some farm a considerable distance off, and the child is placed under the care of an old woman, too old for field labor. For what this separation is done, I do not

ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH FREDERICKA DOUGLASSE, AMERICKÉHO OTROKA. AUTOREM ON SÁM.

Kapitola I

Narodil jsem se v Tuckahoe poblíž Hillsborough, což je asi dvanáct mil od Eastonu v marylandském okrese Talbot. Jelikož jsem nikdy neviděl žádný hodnověrný doklad mého data narození, nemám o věku přesnější povědomí. Je naprosto běžné, že většina otroků netuší o svém stáří více než o něm tuší třeba koně, a je v zájmu jejich pánů je v této nevědomosti udržovat. Ani se nepamatuji, že bych někdy potkal otroka, který by znal datum svých narozenin. Zřídka vědí více, než že se narodili o žních, o třešních, na jaře či na podzim. Touha po informacích ohledně mého narození mě trápila už v dětství. Bílé děti věděly, kolik jim je a nechápal jsem, proč bych já měl být této výsady ušetřen. Neměl jsem však dovoleno se na to jakkoli vyptávat pána. Takové otázky z úst otroka považoval za nevhodné, drzé a svědčící o neklidném duchu. Podle nejlepšího odhadu, jakého jsem schopen, by mi nyní mělo být mezi dvaceti sedmi a dvaceti osmi lety. Vyvozuji to z toho, že jsem zaslechl pána, jak říkal, že někdy v roce 1835 mi bylo sedmnáct let.

Moje matka se jmenovala Harriet Bailey. Byla dcerou Isaaca a Betsey Bailey, obou dosti tmavých. Moje matka měla tmavší pleť než babička i dědčeka.

Otec byl běloch. Vždy, když někdo mluvil o mých rodičích, uznal, že to tak musí být. Šeptem mi bylo ještě naznačováno, že můj pán je zároveň i mým otcem, pravdivostí té domněnky si ovšem nemohu být vůbec jist, neboť nemám jak ji ověřit. S matkou nás od sebe oddělili ještě, když jsem byl kojeneček a než jsem ji vůbec mohl chápat jako svoji matku. V té části Marylandu, z které jsem utekl, je běžným zvykem odebírat děti ženám ve velmi raném věku. Ještě než dítě dosáhne dvanáctého měsíce, matka je nezřídka najata na jednu z vzdálenějších farem a o dítě pečují některá z žen příliš starých pro práci na poli. K čemu takové separování slouží, netuším, snad ke zpřetrhání vazeb dítěte na matku a otupění přirozených citů matky k dítěti, což je

know, unless it be to hinder the development of the child's affection toward its mother, and to blunt and destroy the natural affection of the mother for the child. This is the inevitable result. I never saw my mother, to know her as such, more than four or five times in my life; and each of these times was very short in duration, and at night. She was hired by a Mr. Stewart, who lived about twelve miles from my home. She made her journeys to see me in the night, travelling the whole distance on foot, after the performance of her day's work. She was a field hand, and a whipping is the penalty of not being in the field at sunrise, unless a slave has special permission from his or her master to the contrary--a permission which they seldom get, and one that gives to him that gives it the proud name of being a kind master. I do not recollect of ever seeing my mother by the light of day. She was with me in the night. She would lie down with me, and get me to sleep, but long before I waked she was gone. Very little communication ever took place between us. Death soon ended what little we could have while she lived, and with it her hardships and suffering. She died when I was about seven years old, on one of my master's farms, near Lee's Mill. I was not allowed to be present during her illness, at her death, or burial. She was gone long before I knew any thing about it. Never having enjoyed, to any considerable extent, her soothing presence, her tender and watchful care, I received the tidings of her death with much the same emotions I should have probably felt at the death of a stranger.

Called thus suddenly away, she left me without the slightest intimation of who my father was. The whisper that my master was my father, may or may not be true; and, true or false, it is of but little consequence to my purpose whilst the fact remains, in all its glaring odiousness, that slaveholders have ordained, and by law established, that the children of slave women shall in all cases follow the condition of their mothers; and this is done too obviously to administer to their own lusts, and make a gratification of their wicked desires profitable as well as pleasurable; for by this cunning arrangement, the slaveholder, in cases not a few, sustains to his slaves the double relation of master and father.

I know of such cases; and it is worthy of remark

jejím nevyhnutelným důsledkem.

Svoji matku jsem víckrát než čtyřikrát či pětkrát v životě neviděl – a pokaždé na velmi krátkou dobu a navíc v noci. Najal si ji jistý pan Stewart, který žil asi dvanáct mil od mého domova. Podnikala za mnou noční výpravy, přičemž celou tu cestu absolvovala pěšky a ještě po celodenní namáhavé práci. Byla zaměstnána na poli a za nepřítomnost při východu slunce čekal otroka pouze jediný trest – zmrskání. Pokud k tomu tedy neměl zvláštní povolení od svého pána, jež však mohl získat jen zřídka a pokud ano, měl vskutku právo nazývat svého pána vlídným. Nevzpomínám si, že bych někdy viděl matku za denního světla, bývala u mne jen v noci. Uléhala se mnou a uspávala mne, ale než jsem se probudil, bývala už dávno pryč. V podstatě jsme se mezi sebou ani nebavili. Smrt brzy učinila přítrž i tomu málu, co jsme mohli mít za života a společně s tím jejím strastem a utrpením. Zemřela na jedné z pánových farem poblíž Lee's Mill, když mi bylo asi sedm let. Já jsem neměl dovoleno být přítomen v průběhu její nemoci, v okamžiku smrti ani na pohřbu. Odešla ze světa mnohem dříve, než jsem se o jejím skonu vůbec měl dozvědět. Jelikož jsem ve větší míře nikdy nepocítil její utěšující přítomnost, něžnou a starostlivou péči, zprávu o úmrtí jsem obdržel s podobnými pocity, jaké bych asi zažíval při smrti cizího člověka.

Dokonalá, aniž by mi zanechala alespoň drobnou nápořku k hádance, kdo je mým otcem. Řeči zmiňující pána jako otce mohou, ale nemusí být pravdivé. A ať už pravdivé jsou či nejsou, má to na můj osud jen pramalý vliv, jelikož pravdou určitě je, že ve své do očí bijící odpornosti otrokáři nařídili a ustanovili v zákoně, aby děti otrokyň ve všech případech přebíraly postavení svých matek. A je naprosto zřejmé, že tomu tak je pouze kvůli jejich zvrhlým choutkám, jejichž ukojení je pro ně navíc kromě příjemného i výdělečné, jelikož tímto vychytralým tahem otrokář nezřídka získá ke svým otrokům postavení jak pána, tak otce zároveň.

Vím o takovýchto případech – a stojí za zmínku,

that such slaves invariably suffer greater hardships, and have more to contend with, than others. They are, in the first place, a constant offence to their mistress. She is ever disposed to find fault with them; they can seldom do any thing to please her; she is never better pleased than when she sees them under the lash, especially when she suspects her husband of showing to his mulatto children favors which he withholds from his black slaves. The master is frequently compelled to sell this class of his slaves, out of deference to the feelings of his white wife; and, cruel as the deed may strike any one to be, for a man to sell his own children to human flesh-mongers, it is often the dictate of humanity for him to do so; for, unless he does this, he must not only whip them himself, but must stand by and see one white son tie up his brother, of but few shades darker complexion than himself, and ply the gory lash to his naked back; and if he lisp one word of disapproval, it is set down to his parental partiality, and only makes a bad matter worse, both for himself and the slave whom he would protect and defend.

Every year brings with it multitudes of this class of slaves. It was doubtless in consequence of a knowledge of this fact, that one great statesman of the south predicted the downfall of slavery by the inevitable laws of population.

Whether this prophecy is ever fulfilled, or not, it is nevertheless plain that a very different-looking class of people are springing up at the south, and are now held in slavery, from those originally brought to this country from Africa; and if their increase will do no other good, it will do away the force of the argument, that God cursed Ham, and therefore American slavery is right. If the lineal descendants of Ham are alone to be scripturally enslaved, it is certain that slavery at the south must soon become unscriptural; for thousands are ushered into the world, annually, who, like myself, owe their existence to white fathers, and those fathers most frequently their own masters.

I have had two masters. My first master's name was Anthony. I do not remember his first name. He was generally called Captain Anthony--a title which, I presume, he acquired by sailing a craft on the Chesapeake Bay. He was not considered a rich slaveholder. He owned two or three farms, and about thirty slaves. His farms and slaves

že tito otroci se zpravidla potýkají s většími strastmi a musí snášet více příkoří než ostatní. V první řadě jsou stále urážkou jejich paní, které se nikdy nezavděčí a jen málokdy se jim povede něco učinit jí po libosti – a není pro ni libějšího než vidět otroky prohýbat se pod údery biče, obzvláště podezřívá-li svého manžela z laskavějšího přístupu ke svým míšeným potomkům než k černým otrokům. Pánové jsou často z popudu manželek donuceni tento druh otroků prodávat. A ač se člověku může prodávání dětí lidským handlířům jejich vlastním otcem zdát kruté, často je to spíše lidskost, jež jim přikazuje takto činit – protože pokud to neudělá, musí děti nejen sám bičovat, ale musí též, aniž by hnul brvou, sledovat jednoho bílého syna uvázat a následně nelítostně bičovat nahá záda svého jen o pár odstínů tmavšího bratra. A kdyby vypustil byť jen jedno slovo nespokojenosti, bylo by to přičteno jeho rodičovské zaujatosti a jen by tím zhoršil už tak špatnou situaci, a to jak pro sebe tak pro otroka, jehož by se snažil chránit a bránit.

Každý rok s sebou přináší množství otroků tohoto druhu. Bylo to bezpochyby vědomí této skutečnosti, jež přivedlo jednoho velkého jižanského státníka k předpovědi pádu otrokářství skrze jasně dané zákony lidstva a populace.

Ať už se toto proroctví vyplní či nikoli, je každopádně očividné, že na jihu vyrůstá a je držena v otroctví skupina lidí vzhledu velmi odlišného od těch, kteří byli původně přivezeni do této země z Afriky. A pokud nárůst jejich počtů už nepovede k jiné dobré věci, alespoň otupí sílu argumentu, dle kterého Bůh proklel Cháma a americké otrokářství je tudíž správné. Mají-li být přímí potomci Chámovi podle písma zotročeni, je jisté, že otroctví na jihu brzy podle písma existovat přestane, jelikož každý rok jsou do tohoto světa uvedeni tisíce těch, kdo jako já vděčí za svou existenci bílým otcům, kteří jsou často zároveň i jejich pány.

Já jsem měl pány dva. První se jmenoval Anthony, jeho křestní jméno si už nepamatuji. Většinou se mu říkalo kapitán Anthony – předpokládám, že titulu nabyl plavbou po zátoce Chesapeake. Nikdo ho nepovažoval za bohatého otrokáře. Vlastnil dvě nebo tři farmy a asi třicet otroků. O farmy a otroky se staral dohlížitel

were under the care of an overseer. The overseer's name was Plummer. Mr. Plummer was a miserable drunkard, a profane swearer, and a savage monster. He always went armed with a cowskin and a heavy cudgel. I have known him to cut and slash the women's heads so horribly, that even master would be enraged at his cruelty, and would threaten to whip him if he did not mind himself. Master, however, was not a humane slaveholder. It required extraordinary barbarity on the part of an overseer to affect him. He was a cruel man, hardened by a long life of slaveholding. He would at times seem to take great pleasure in whipping a slave. I have often been awakened at the dawn of day by the most heart-rending shrieks of an own aunt of mine, whom he used to tie up to a joist, and whip upon her naked back till she was literally covered with blood. No words, no tears, no prayers, from his gory victim, seemed to move his iron heart from its bloody purpose. The louder she screamed, the harder he whipped; and where the blood ran fastest, there he whipped longest. He would whip her to make her scream, and whip her to make her hush; and not until overcome by fatigue, would he cease to swing the blood-clotted cowskin. I remember the first time I ever witnessed this horrible exhibition. I was quite a child, but I well remember it. I never shall forget it whilst I remember any thing. It was the first of a long series of such outrages, of which I was doomed to be a witness and a participant. It struck me with awful force. It was the blood-stained gate, the entrance to the hell of slavery, through which I was about to pass. It was a most terrible spectacle. I wish I could commit to paper the feelings with which I beheld it.

This occurrence took place very soon after I went to live with my old master, and under the following circumstances. Aunt Hester went out one night,--where or for what I do not know,--and happened to be absent when my master desired her presence. He had ordered her not to go out evenings, and warned her that she must never let him catch her in company with a young man, who was paying attention to her, belonging to Colonel Lloyd. The young man's name was Ned Roberts, generally called Lloyd's Ned. Why master was so careful of her, may be safely left to conjecture. She was a woman of noble form, and of graceful proportions, having very few equals, and fewer superiors, in personal

jménem Plummer. Pan Plummer byl bídný, sprostě klející opilec a divoká zřůda a chodil vždy ozbrojen býkovcem a těžkou holí. Viděl jsem ho pořezat a posekat hlavy žen tak hrozným způsobem, že jeho krutost rozžula i pána, jenž hrozil, že ho sám zmrská, nezačne-li se ovládat. Pán ovšem jinak nebyl citlivým otrokářem. K jeho obměkčení bylo třeba ze strany dohlážitěle výjimečného barbarství. Byl to krutý člověk, zatvrzelý dlouhými lety vlastnictví otroků. Mrskání otroků mu občas i snad činilo velké potěšení. Často mě za úsvitu probudily srdcervoucí nářky mé vlastní tety, kterou přivazoval k trámu a bičoval její nahá záda, dokud nebyla celá úplně zkrvavená. Žádná slova, slzy ani modlitby vycházející z pánovy trpící oběti nehnuly jeho železným srdcem. Čím hlasitěji křičela, tím silněji švihal – a tam, kde krev tekla nejrychleji, tam švihal nejdéle. Bičoval ji, aby křičela, bičoval ji, aby ztichla. A zakrváceným býkovcem nepřestal mávat dříve, než klesl přemožen únavou. Vybavuji si, jak jsem byl poprvé svědkem tohoto hrůzného představení. Byl jsem ještě celkem malý, ale pamatuji si to velmi dobře. A dokud si budu pamatovat vůbec něco, nezapomenu to nikdy. Byla to první z řady podobných ohavností, u nichž jsem byl odsouzen se naskytnout jako svědek či dokonce účastník. Zasáhlo mě to obrovskou silou. Byla to krví zacákaná brána, vstup do pekla, kterým jsem měl projít. Bylo to úděsné divadlo. Přál bych si, abych vůbec dokázal přenést na papír ty pocity, jež se mě zmocňovaly při jeho sledování.

Když jsem šel žít ke svému starému pánu, došlo velmi krátce potom za těchto okolností k následující události. Teta Hester odešla jedné noci ven – kam či proč nevím – a chyběla zrovna, když pán vyžadoval její přítomnost. Už dříve jí zakázal jí chodit po večerech ven a varoval jí, že ji nikdy nesmí přistihnout ve společnosti jistého mladíka, jenž se o ni zajímal a byl ve vlastnictví plukovníka Lloyd. Mladík se jmenoval Ned Roberts, říkalo se mu většinou Lloydův Ned. Proč o ni pán měl takovou starost, není vůbec těžké uhádnout. Teta byla kromobýčejně sličná a půvabná, a mezi barevnými ženami z okolí bylo jen velmi málo těch, jež by se s ní v kráse těla mohly měřit a ještě méně těch, které by ji

appearance, among the colored or white women of our neighborhood.

Aunt Hester had not only disobeyed his orders in going out, but had been found in company with Lloyd's Ned; which circumstance, I found, from what he said while whipping her, was the chief offence. Had he been a man of pure morals himself, he might have been thought interested in protecting the innocence of my aunt; but those who knew him will not suspect him of any such virtue. Before he commenced whipping Aunt Hester, he took her into the kitchen, and stripped her from neck to waist, leaving her neck, shoulders, and back, entirely naked. He then told her to cross her hands, calling her at the same time a d--d b--h. After crossing her hands, he tied them with a strong rope, and led her to a stool under a large hook in the joist, put in for the purpose. He made her get upon the stool, and tied her hands to the hook. She now stood fair for his infernal purpose. Her arms were stretched up at their full length, so that she stood upon the ends of her toes. He then said to her, "Now, you d--d b--h, I'll learn you how to disobey my orders!" and after rolling up his sleeves, he commenced to lay on the heavy cowskin, and soon the warm, red blood (amid heart-rending shrieks from her, and horrid oaths from him) came dripping to the floor. I was so terrified and horror-stricken at the sight, that I hid myself in a closet, and dared not venture out till long after the bloody transaction was over. I expected it would be my turn next. It was all new to me. I had never seen any thing like it before. I had always lived with my grandmother on the outskirts of the plantation, where she was put to raise the children of the younger women. I had therefore been, until now, out of the way of the bloody scenes that often occurred on the plantation.

CHAPTER II.

My master's family consisted of two sons, Andrew and Richard; one daughter, Lucretia, and her husband, Captain Thomas Auld. They lived in one house, upon the home plantation of Colonel Edward Lloyd. My master was Colonel Lloyd's clerk and superintendent. He was what might be called the overseer of the overseers. I spent two years of childhood on this plantation in my old master's family. It was here that I

překonávaly. Teta Hester však nejen neposlechla pánův zákaz vycházení, nýbrž byla ještě nalezena po boku Lloydova Neda, což bylo, podle toho, co pán říkal při bičování jejím největším prohřeškem. Byl-li by sám mužem čistých mravů, mohlo by to být považováno za snahu chránit tetinu nevinnost – ovšem ti, kdo pána znali, ho z této ctnosti nepodezřívají. Než vůbec začal tetu bít, vzal ji do kuchyně a svlékl ji do půl těla, krk, ramena a záda zcela odkrytá. Poté jí přikázal zkřížit ruce, nazývají jí při tom z-----á č---a. Zkřížené ruce jí svázal silným provazem a odvedl ji ke stoličce pod velkým hákem visícím v trámu sloužícím přesně k tomuto účelu. Přinutil ji vylézt na stoličku a ruce přivázal k háku. Až nyní byla připravena k jeho pekelnému úmyslu. Ruce měla natažené, jak nejvíce to šlo, takže stála na jen špičkách. Řekl jí, „Teď, ty z-----á č---o, tě naučím, neposlouchat moje příkazy!“ a vyhrnuvše si rukávy, třískal jí těžkým býkovcem. Teplá, rudá krev brzy počala skrápět podlahu. Byl jsem tím pohledem tak zhrozen a otřesen, že jsem se schoval v almaře a neodvážil se ven ještě dlouho poté. Čekal jsem, že příští budu na řadě já. Všechno to pro mě bylo nové, nikdy jsem nic takového neviděl. Vždy jsem žil s babičkou na okraji plantáže, kde měla vychovávat děti mladších žen a byl jsem tudíž, až doposud, ušetřen takovýchto krvavých scén, k nimž na plantáži docházelo často.

Kapitola II

Rodina mého pána sestávala z dvou synů, Andrewa a Richarda, jedné dcery, Lucretie, a jejího manžela, kapitána Thomase Aulda. Žili v jednom domě na plantáži plukovníka Edwarda Lloyda. Můj pán byl plukovníkovým úředníkem a superintendantem. Dalo by se říct, že dohlížel na dohlížitele. Na této plantáži jsem jako dítě strávil dva roky v rodině mého starého pána. Zde jsem byl svědkem oné krvavé scény, kterou jsem

witnessed the bloody transaction recorded in the first chapter; and as I received my first impressions of slavery on this plantation, I will give some description of it, and of slavery as it there existed. The plantation is about twelve miles north of Easton, in Talbot county, and is situated on the border of Miles River. The principal products raised upon it were tobacco, corn, and wheat. These were raised in great abundance; so that, with the products of this and the other farms belonging to him, he was able to keep in almost constant employment a large sloop, in carrying them to market at Baltimore. This sloop was named Sally Lloyd, in honor of one of the colonel's daughters. My master's son-in-law, Captain Auld, was master of the vessel; she was otherwise manned by the colonel's own slaves. Their names were Peter, Isaac, Rich, and Jake. These were esteemed very highly by the other slaves, and looked upon as the privileged ones of the plantation; for it was no small affair, in the eyes of the slaves, to be allowed to see Baltimore.

Colonel Lloyd kept from three to four hundred slaves on his home plantation, and owned a large number more on the neighboring farms belonging to him. The names of the farms nearest to the home plantation were Wye Town and New Design. "Wye Town" was under the overseership of a man named Noah Willis. New Design was under the overseership of a Mr. Townsend. The overseers of these, and all the rest of the farms, numbering over twenty, received advice and direction from the managers of the home plantation. This was the great business place. It was the seat of government for the whole twenty farms. All disputes among the overseers were settled here. If a slave was convicted of any high misdemeanor, became unmanageable, or evinced a determination to run away, he was brought immediately here, severely whipped, put on board the sloop, carried to Baltimore, and sold to Austin Woolfolk, or some other slave-trader, as a warning to the slaves remaining. Here, too, the slaves of all the other farms received their monthly allowance of food, and their yearly clothing. The men and women slaves received, as their monthly allowance of food, eight pounds of pork, or its equivalent in fish, and one bushel of corn meal. Their yearly clothing consisted of two coarse linen shirts, one pair of linen

popsal v první kapitole. A jelikož jsem na této plantáži získal i první zkušenosti s otroctvím, popíšu, jak to tam vypadalo. Plantáž se nachází zhruba dvanáct mil severně od Eastonu v Talbot County, na hranici Miles River. Hlavní pěstované plodiny jsou tabák, kukuřice a pšenice. Těch bylo pěstováno velké množství, takže velká šalupa, využívaná k přepravě produktů na trh v Baltimoru byla téměř stále zaměstnána výnosy z této a ostatních farem patřících plukovníkovi. Šalupa se na počest jedné z plukovníkových dcer jmenovala Sally Lloyd. Kapitánem plavidla byl kapitán Auld, pánův zeť – jinak posádku tvořili plukovníkovi otroci. Jmenovali se Peter, Isaac, Rich a Jake. Ostatními otroky byli velice uznáváni a na plantáži považováni za privilegované, protože mít dovoleno vidat Baltimore nebyla v očích otroků žádná maličkost.

Plukovník Lloyd vlastnil mezi třemi a čtyřmi stovkami otroků na své domácí plantáži a mnoho dalších na sousedních farmách v jeho majetku. Farmy nejbližší domácí plantáži sluly Wye Town a New Design. „Wye Town“ byl spravován mužem jménem Noah Willis. New Design byl spravován panem Townsendem. Správci těchto i ostatních asi dvaceti farem dostávali rady a pokyny od správců domácí plantáže. Ta byla hlavním střediskem obchodu a zde sídlilo vedení pro všech dvacet farem. I veškeré spory mezi správci se řešily zde. Byl-li otrok usvědčen z jakéhokoliv závažnějšího přestupku, stal-li se nevladatelným či dával najevo odhodlání k útěku, byl neprodleně přiveden sem, tvrdě zmrskán, naložen na šalupu, odvezen do Baltimoru a prodán Austinu Woolfolkovi nebo jinému obchodníku s otroky jako varování ostatním. Tady též otroci ze všech farem dostávali měsíční přídělý jídla a jednou za rok oblečení. Muži a ženy jako měsíční přídělý jídla dostávali osm liber vepřového či srovnatelné množství rybího masa a jeden bušl kukuřičné kaše.¹ Celoroční oblečení sestávalo ze dvou košil a jedné kalhoty z hrubého lnu, jednoho kabátu, jedné zimní kalhoty z hrubé černé látky, jedné punčochy a páru bot – celková cena všeho nemohla přesáhnout sedm dolarů. Přídělý dětí-otroků byly rozdávány matkám nebo

trousers, like the shirts, one jacket, one pair of trousers for winter, made of coarse negro cloth, one pair of stockings, and one pair of shoes; the whole of which could not have cost more than seven dollars. The allowance of the slave children was given to their mothers, or the old women having the care of them. The children unable to work in the field had neither shoes, stockings, jackets, nor trousers, given to them; their clothing consisted of two coarse linen shirts per year. When these failed them, they went naked until the next allowance-day. Children from seven to ten years old, of both sexes, almost naked, might be seen at all seasons of the year.

There were no beds given the slaves, unless one coarse blanket be considered such, and none but the men and women had these. This, however, is not considered a very great privation. They find less difficulty from the want of beds, than from the want of time to sleep; for when their day's work in the field is done, the most of them having their washing, mending, and cooking to do, and having few or none of the ordinary facilities for doing either of these, very many of their sleeping hours are consumed in preparing for the field the coming day; and when this is done, old and young, male and female, married and single, drop down side by side, on one common bed,--the cold, damp floor,--each covering himself or herself with their miserable blankets; and here they sleep till they are summoned to the field by the driver's horn. At the sound of this, all must rise, and be off to the field. There must be no halting; every one must be at his or her post; and woe betides them who hear not this morning summons to the field; for if they are not awakened by the sense of hearing, they are by the sense of feeling: no age nor sex finds any favor. Mr. Severe, the overseer, used to stand by the door of the quarter, armed with a large hickory stick and heavy cowskin, ready to whip any one who was so unfortunate as not to hear, or, from any other cause, was prevented from being ready to start for the field at the sound of the horn.

Mr. Severe was rightly named: he was a cruel man. I have seen him whip a woman, causing the blood to run half an hour at the time; and this, too, in the midst of her crying children, pleading for their mother's release. He seemed to take pleasure in manifesting his fiendish barbarity.

stařenám, které o ně pečovaly. Pokud nebyly schopné práce na poli, nedostávaly boty, punčochy, kabáty ani kalhoty – jejich veškeré oblečení tvořily pouze dvě hrubé lněné košile na rok. Když košile nevydržely, chodily nahé až do dalšího rozdělování přídělů. Skoro nahé sedmi až desetileté děti obou pohlaví se různě vyskytovaly po celý rok.

Otrocí neměli žádné postele, pokud se tedy za ni nedá považovat jedna hrubá přikrývka, kterou navíc dostávali jen dospělí muži a ženy. To ovšem za velký nedostatek ani považováno nebylo. Potřeba postelí je trápila méně než potřeba času na samotný spánek, protože po práci na poli ještě většinu z nich zbývala práce s vlastním mytím, opravami a vařením, k čemuž se jim běžných pomůcek moc nedostávalo či zcela chyběly. Mnoho hodin jim proto místo spánku zabere příprava na nadcházející den, a když jsou s ní hotovi, mladí i staří, muži i ženy, ženatí i svobodní ulehnu bok po boku na jedinou společnou postel – studenou, vlhkou zem – přikrývajíce se ubohými přikrývkami a spíce dokud je zvuk trubky nezavolá na pole. Po jejím zaznění musí všichni vstát a spěchat do práce. Nesmí se zdržovat, každý musí být na svém místě. A běda těm, kteří toto ranní volání přeslechnou, protože nevytrhnou-li je ze spánku sluchové vjemy, pocítí zcela jiný druh probuzení, nehledě na věk ani pohlaví. Dohlížitel pan Severe vždy stával ve dveřích chatrče s velikou holí z ořechu v ruce připravený spráskat kohokoli, kdo měl tu smůlu, že neslyšel, či nebyl z nějakého jiného důvodu schopen začít s prací na poli po zaznění trubky.

Jméno dohláze Severa bylo příznačné, neboť to byl krutás.² Viděl jsem, jak zbičoval ženu, až jí krev tekla půl hodiny v kuse – a to vše mezi jejími plačícími dětmi prosícími o slitování nad matkou. Podle všeho si v aktech předvádění svého ďábelského barbarství liboval. Vedle

Added to his cruelty, he was a profane swearer. It was enough to chill the blood and stiffen the hair of an ordinary man to hear him talk. Scarce a sentence escaped him but that was commenced or concluded by some horrid oath. The field was the place to witness his cruelty and profanity. His presence made it both the field of blood and of blasphemy. From the rising till the going down of the sun, he was cursing, raving, cutting, and slashing among the slaves of the field, in the most frightful manner. His career was short. He died very soon after I went to Colonel Lloyd's; and he died as he lived, uttering, with his dying groans, bitter curses and horrid oaths. His death was regarded by the slaves as the result of a merciful providence.

Mr. Severe's place was filled by a Mr. Hopkins. He was a very different man. He was less cruel, less profane, and made less noise, than Mr. Severe. His course was characterized by no extraordinary demonstrations of cruelty. He whipped, but seemed to take no pleasure in it. He was called by the slaves a good overseer.

The home plantation of Colonel Lloyd wore the appearance of a country village. All the mechanical operations for all the farms were performed here. The shoemaking and mending, the blacksmithing, cartwrighting, coopering, weaving, and grain-grinding, were all performed by the slaves on the home plantation. The whole place wore a business-like aspect very unlike the neighboring farms. The number of houses, too, conspired to give it advantage over the neighboring farms. It was called by the slaves the Great House Farm. Few privileges were esteemed higher, by the slaves of the out-farms, than that of being selected to do errands at the Great House Farm. It was associated in their minds with greatness. A representative could not be prouder of his election to a seat in the American Congress, than a slave on one of the out-farms would be of his election to do errands at the Great House Farm. They regarded it as evidence of great confidence reposed in them by their overseers; and it was on this account, as well as a constant desire to be out of the field from under the driver's lash, that they esteemed it a high privilege, one worth careful living for. He was called the smartest and most trusty fellow, who had this honor conferred upon him the most frequently. The competitors for this office sought as diligently to please their

krutého vystupování navíc i rouhavě klet. Obyčejnému člověku z jeho mluvy stydla krev v žilách a vstávaly vlasy na hlavě. Málokterá z vět, jež vyšly z jeho úst, nezačínala či nekončila hrozným klením. Jeho krutost a rouhavost se projevovala hlavně na poli, Severova přítomnost ho měnila na pole krve a bezbožnosti. Od východu slunce do soumraku nadával, běsnil, řezal a sekal mezi otroky na poli tím nejpříšernějším způsobem. Jeho kariéra však byla krátká. Zemřel velmi brzo po mém odchodu k plukovníku Lloydovi, a zemřel tak, jak žil, hořké nadávky a hrozné kletby doprovázejíce smrtelné úpění. Jeho smrt otroci považovali za zásah milostivé prozřetelnosti.

Místo pana Severa na jeho místo nastoupil pan Hopkins, ten byl muž velmi odlišný. V porovnání s panem Severem nebyl tak krutý, tak sprostý a nenadělal tolik rámusu. Žádné výjimečné výbuchy krutosti jeho působení nedoprovázely. Bičoval, ale nemíval z toho potěšení. Otroky byl považován za dobrého dohlážitěle.

Domácí plantáž plukovníka Lloyda vypadala jako normální vesnice. Všechny mechanické provozy pro všechny farmy se nacházely zde. Veškeré ševcovské, kovářské, kolářské, bednářské a tkadlecké práce i mletí obilí zařizovali otroci na domácí plantáži. Celé místo mělo až obchodnický charakter, čímž se výrazně lišilo od okolních farem. I vyšší počet domů mu poskytoval výhodu oproti okolním farmám. Otroky byla nazývána „Great House Farm“. Jen málokterá výsada měla mezi otroky z ostatních farem takovou prestiž jako být vybrán k plnění úkolů na Great House Farm. V jejich hlavách to bylo spojeno s velikostí. Politik by nemohl být hrdější na své zvolení do Amerického Kongresu, než by byl otrok z jedné z farem na výběr do služby na Great House Farm. To bylo považováno za důkaz obrovské důvěry v něj dohlážiteli vložené, a z tohoto důvodu, stejně jako ze stálé touhy po práci mimo pole z dosahu honcova biče, to bylo otroky ceněno jako veliká výsada, za kterou stálo za to žít opatrně. Ten, komu byla tato čest svěřena nejčastěji, byl brán jako nejchytřejší a nejdůvěryhodnější osoba. Ti, kteří se o toto místo ucházeli, se tak pilně snažili vyhovět svým dohlážitelům, jako se lidé usilující o úřad v politických stranách snaží vyhovět lidem a oklamat je. Povahy otroků plukovníka Lloyda

overseers, as the office-seekers in the political parties seek to please and deceive the people. The same traits of character might be seen in Colonel Lloyd's slaves, as are seen in the slaves of the political parties.

The slaves selected to go to the Great House Farm, for the monthly allowance for themselves and their fellow-slaves, were peculiarly enthusiastic. While on their way, they would make the dense old woods, for miles around, reverberate with their wild songs, revealing at once the highest joy and the deepest sadness. They would compose and sing as they went along, consulting neither time nor tune. The thought that came up, came out--if not in the word, in the sound; --and as frequently in the one as in the other. They would sometimes sing the most pathetic sentiment in the most rapturous tone, and the most rapturous sentiment in the most pathetic tone. Into all of their songs they would manage to weave something of the Great House Farm. Especially would they do this, when leaving home. They would then sing most exultingly the following words:--

"I am going away to the Great House Farm!
O, yea! O, yea! O!"

This they would sing, as a chorus, to words which to many would seem unmeaning jargon, but which, nevertheless, were full of meaning to themselves. I have sometimes thought that the mere hearing of those songs would do more to impress some minds with the horrible character of slavery, than the reading of whole volumes of philosophy on the subject could do.

I did not, when a slave, understand the deep meaning of those rude and apparently incoherent songs. I was myself within the circle; so that I neither saw nor heard as those without might see and hear. They told a tale of woe which was then altogether beyond my feeble comprehension; they were tones loud, long, and deep; they breathed the prayer and complaint of souls boiling over with the bitterest anguish. Every tone was a testimony against slavery, and a prayer to God for deliverance from chains. The hearing of those wild notes always depressed my spirit, and filled me with ineffable sadness. I have frequently found myself in tears while hearing them. The mere recurrence to those songs, even now, afflicts me; and while I am writing these lines, an expression of feeling has

skýtaly ty samé rysy, jaké mívají otroci politických stran.

Vybraní otroci, kteří šli na Great House Farm, byli vzhledem k měsíčnímu přidělu pro ně i ostatní otroky až podivně nadšení. Po cestě rozeznávali husté staré lesy na míle daleko divokými písněmi, jimiž vyjadřovali velkou radost a nejhlubší smutek. Skládali a zpívali za pochodu, nehledíce na čas ani tón. Cokoli je napadlo, z nich vypadlo, a když ne slovem, tak jiným zvukem – často ovšem jak jedním, tak druhým. Občas propůjčovali tomu nejtklivějšímu citu nejveselejší tón a nejveselejšímu pocitu nejtklivější tón. Do všech svých písní se jim povedlo vetknout něco o Great House Farm, to dělali obzvláště, když odcházeli z domova. To pěli nejjásavěji tato slova: „Odcházím na Great House Farm! O, yea! O, yea! O!“

Zpívali je jako refrén ke zpěvům, jež by mnoha přišly pouze jako žargon bez významu, které ale byly přece jenom významu plné. Občas mě napadlo, že k přesvědčení některých hlav o hrozné povaze otroctví by více než číst celé svazky filozofie o tomto tématu přispělo pouze slyšet tyto zpěvy.

Jako otrok jsem nerozuměl hlubokému významu těchto prostých a zjevně nesouvislých písní. Byl jsem sám uvnitř kruhu, tudíž jsem neviděl a neslyšel to, co mohli vidět a slyšet ti mimo kruh. Vyprávěli příběh o bídě, který byl tenkrát nad moje otupělé chápání. Byly to tóny hlasité, táhlé a hluboké, dýchaly modlitbou a nářkem duší kypících hořkým zoufalstvím. Každý tón byl svědectvím proti otroctví a modlitbou k Bohu za osvobození z řetězů. Vždy, když jsem slyšel tyto divoké noty, naplnily mne nevyslovitelným smutkem a klesal jsem na duchu. Často jsem při nich dokonce končival v slzách. I nyní mě pouhá vzpomínka na tyto písně souží, a zatímco píši tyto řádky, drobná známka smutku mi doputovala na tvář. Můj první záblesk

already found its way down my cheek. To those songs I trace my first glimmering conception of the dehumanizing character of slavery. I can never get rid of that conception. Those songs still follow me, to deepen my hatred of slavery, and quicken my sympathies for my brethren in bonds. If any one wishes to be impressed with the soul-killing effects of slavery, let him go to Colonel Lloyd's plantation, and, on allowance-day, place himself in the deep pine woods, and there let him, in silence, analyze the sounds that shall pass through the chambers of his soul,--and if he is not thus impressed, it will only be because "there is no flesh in his obdurate heart." I have often been utterly astonished, since I came to the north, to find persons who could speak of the singing, among slaves, as evidence of their contentment and happiness. It is impossible to conceive of a greater mistake. Slaves sing most when they are most unhappy. The songs of the slave represent the sorrows of his heart; and he is relieved by them, only as an aching heart is relieved by its tears. At least, such is my experience. I have often sung to drown my sorrow, but seldom to express my happiness. Crying for joy, and singing for joy, were alike uncommon to me while in the jaws of slavery. The singing of a man cast away upon a desolate island might be as appropriately considered as evidence of contentment and happiness, as the singing of a slave; the songs of the one and of the other are prompted by the same emotion.

CHAPTER III.

COLONEL LLOYD kept a large and finely cultivated garden, which afforded almost constant employment for four men, besides the chief gardener, (Mr. M'Durmond.) This garden was probably the greatest attraction of the place. During the summer months, people came from far and near--from Baltimore, Easton, and Annapolis--to see it. It abounded in fruits of almost every description, from the hardy apple of the north to the delicate orange of the south. This garden was not the least source of trouble on the plantation. Its excellent fruit was quite a temptation to the hungry swarms of boys, as well as the older slaves, belonging to the colonel, few of whom had the virtue or the vice to resist it. Scarcely a day passed, during the

uvědomění si nelidského charakteru otroctví připisují právě těmto písním, a tohoto uvědomění už se nikdy nezbavím. Ty zpěvy mě stále pronásledují, prohlubují mou nenávist k otroctví a upevňují náklonnost k bratrům v poutech. Chce-li někdo pocítit, jak otroctví zabíjí duši, nechť navštíví plantáž plukovníka Lloyda a o dni rozdávání přídelů se uchýlí do hlubokých borovicových lesů a tam, v klidu, vstřebá všechny zvuky, jež budou procházet skrze komnaty jeho duše – a pokud to s ním nepohne, musí to být jedině tím, že mu chybí jeden důležitý sval v zatvrzelé hrudi.

Když jsem přišel na sever, byl jsem často zcela ohromen slýchaje lidi mluvit o zpívání mezi otroky jako o důkazu jejich spokojenosti a štěstí. Není možno si ho vykládat nesprávněji. Otroci zpívají nejvíce, když jsou nejšťastnější. Písně otroka vyjadřují lítostivost jeho srdce a ulevují mu, stejně jako si bolavé srdce ulevuje slzami. Taková je alespoň moje zkušenost. Často jsem zpíval, abych potlačil lítost, ale málokdy z radosti. Radostný zpěv pro mne byl v čelistech otroctví stejně nezvyklý jako radostný pláč. Zpěv člověka vyhnaného na osamělý ostrov by klidně mohl být brán za důkaz spokojenosti a štěstí stejně jako zpěv otrokův, jelikož písně jednoho i druhého pramení z totožných pohnutek.

Kapitola III

Plukovník Lloyd vlastnil velkou a pěkně udržovanou zahradu, která poskytovala téměř stálé zaměstnání čtyřem mužům mimo hlavního zahradníka (pana M'Durmonda). Zahrada byla zřejmě největším lákadlem. Lidé zblízka i zdaleka – z Baltimoru, Eastonu i Annapolis se na ni chodili během letních měsíců dívat. Překypovala ovocem skoro všech druhů, od odolných jablek ze severu po pěstitelsky náročné pomeranče z jihu. Zahrada byla na plantáži nemalým zdrojem problémů. Její skvělé ovoce bylo značným pokušením pro hejna hladových chlapců i pro starší otroky patřící plukovníkovi a jen málo z nich dokázalo odolat. V létě téměř neuběhlo dne, kdy by žádný otrok neschytil bič za krádež

summer, but that some slave had to take the lash for stealing fruit. The colonel had to resort to all kinds of stratagems to keep his slaves out of the garden. The last most successful one was that of tarring his fence all around; after which, if a slave was caught with any tar upon his person, it was deemed sufficient proof that he had either been into the garden, or had tried to get in. In either case, he was severely whipped by the chief gardener. This plan worked well; the slaves became as fearful of tar as of the lash. They seemed to realize the impossibility of touching tar without being defiled.

The colonel also kept a splendid riding equipage. His stable and carriage-house presented the appearance of some of our large city livery establishments. His horses were of the finest form and noblest blood. His carriage-house contained three splendid coaches, three or four gigs, besides dearborns and barouches of the most fashionable style.

This establishment was under the care of two slaves-- old Barney and young Barney--father and son. To attend to this establishment was their sole work. But it was by no means an easy employment; for in nothing was Colonel Lloyd more particular than in the management of his horses. The slightest inattention to these was unpardonable, and was visited upon those, under whose care they were placed, with the severest punishment; no excuse could shield them, if the colonel only suspected any want of attention to his horses--a supposition which he frequently indulged, and one which, of course, made the office of old and young Barney a very trying one. They never knew when they were safe from punishment. They were frequently whipped when least deserving, and escaped whipping when most deserving it. Every thing depended upon the looks of the horses, and the state of Colonel Lloyd's own mind when his horses were brought to him for use. If a horse did not move fast enough, or hold his head high enough, it was owing to some fault of his keepers. It was painful to stand near the stable-door, and hear the various complaints against the keepers when a horse was taken out for use. "This horse has not had proper attention. He has not been sufficiently rubbed and curried, or he has not been properly fed; his food was too wet or too dry; he got it too soon or too late; he was too hot or too cold; he had too much hay, and

ovoce. Plukovník se musel uchýlovat ke všem možným lstem, aby otroky udržel mimo zahradu. Poslední a nejúspěšnější bylo namazání celého plotu dehtem – byl-li potom chycen otrok špinavý od dehtu, bylo to dostatečným důkazem toho, že buďto byl v zahradě, či se do ní pokoušel dostat. V každém případě byl tvrdě zmrskán hlavním zahradníkem. Plán vyšel dobře, otroci se začali bát dehtu stejně jako biče, uvědomovali si, že je nemožné dotknout se dehtu, aniž by se od něj zamazali.

Plukovník měl ovšem i prvotřídní jezdeckou výbavu. Jeho stáje a vozovna se hrdě vypínaly jako stáje v některém z našich velkých měst. Jeho koně byly v perfektním stavu a ušlechtilé krve. Vozovna ukrývala tři nebo čtyři bryčky a mimo dostavníků a parádních povozů i tři skvělé kočáry, vše v nejmodernějším stylu.

O tento podnik se starali dva otroci, starý Barney a mladý Barney – otec se synem. Péče o koně byla jejich jedinou prací. V žádném případě to ale nebylo snadné zaměstnání, neboť v ničem nebyl plukovník Lloyd větší pedant než v záležitostech týkajících se svých koní. Nejmenší nedbalost byla neodpustitelná a ti, kteří měli koně na starost, ji odnesli krutým potrestáním. Žádná omluva je nemohla zaštitit, pokud plukovník pouze pochytil podezření, že se některému z koní nedostalo péče, jakou vyžadoval – což byla představa, které pojal nezřídku, a která z úřadu starého a mladého Barneyho činila velmi riskantní místo. Nikdy nevěděli, zda budou potrestáni či nikoliv. Často byli zmrskáni, ač si to vůbec nezasloužili, a když zase zmrskat nejvíce zasluhovali, unikli tomu. Vše záviselo na vzhledu koní a náladě plukovníka Lloyda, když k němu koně přivedli. Pokud se kůň nepohyboval dost rychle nebo nadržel hlavu dost vysoko, bylo to vždy zapříčiněno nějakou chybou jeho opatrovatelů. Bylo nepříjemné stát poblíž vrat do stáje a poslouchat všemožné výčitky, když vyváděli koně na jízdu. „Tomuto koni se nedostalo řádné péče. Nebyl dostatečně vyhřebelcován a naleštěn, nebo nebyl správně nakrmen – žrádlo bylo moc mokré nebo moc suché, dostal ho moc brzo nebo moc pozdě, bylo moc horké nebo moc studené, měl moc sena a málo zrní, nebo měl moc zrní a málo sena, místo aby se o koně staral starý Barney, přenechal ho

not enough of grain; or he had too much grain, and not enough of hay; instead of old Barney's attending to the horse, he had very improperly left it to his son." To all these complaints, no matter how unjust, the slave must answer never a word. Colonel Lloyd could not brook any contradiction from a slave. When he spoke, a slave must stand, listen, and tremble; and such was literally the case. I have seen Colonel Lloyd make old Barney, a man between fifty and sixty years of age, uncover his bald head, kneel down upon the cold, damp ground, and receive upon his naked and toil-worn shoulders more than thirty lashes at the time. Colonel Lloyd had three sons--Edward, Murray, and Daniel,--and three sons-in-law, Mr. Winder, Mr. Nicholson, and Mr. Lowndes. All of these lived at the Great House Farm, and enjoyed the luxury of whipping the servants when they pleased, from old Barney down to William Wilkes, the coach-driver. I have seen Winder make one of the house-servants stand off from him a suitable distance to be touched with the end of his whip, and at every stroke raise great ridges upon his back.

To describe the wealth of Colonel Lloyd would be almost equal to describing the riches of Job. He kept from ten to fifteen house-servants. He was said to own a thousand slaves, and I think this estimate quite within the truth. Colonel Lloyd owned so many that he did not know them when he saw them; nor did all the slaves of the out-farms know him. It is reported of him, that, while riding along the road one day, he met a colored man, and addressed him in the usual manner of speaking to colored people on the public highways of the south: "Well, boy, whom do you belong to?" "To Colonel Lloyd," replied the slave. "Well, does the colonel treat you well?" "No, sir," was the ready reply. "What, does he work you too hard?" "Yea, sir." "Well, don't he give you enough to eat?" "Yes, sir, he gives me enough, such as it is."

The colonel, after ascertaining where the slave belonged, rode on; the man also went on about his business, not dreaming that he had been conversing with his master. He thought, said, and heard nothing more of the matter, until two or three weeks afterwards. The poor man was then informed by his overseer that, for having found fault with his master, he was now to be sold to a Georgia trader. He was immediately chained and handcuffed; and thus, without a

lehkovážně synovi." Na všechny tyto stížnosti, jakkoli neoprávněné, nesmí otrok říci ani slovo. Plukovník Lloyd nestrpěl od otroka jakýkoli nesouhlas. Když mluvil, otrok musel stát, poslouchat a třást se – a tak to bývalo doslova. Zažil jsem, když si starý Barney, muž mezi padesáti a šedesáti lety, musel před plukovníkem odkrýt holou hlavu, kleknout si na studenou, vlhkou zem a dostal tenkrát přes nahá a udřená ramena více než třicet ran bičem. Plukovník Lloyd měl tři syny – Edwarda, Murraye a Daniela – a tři zetě, pana Winderu, pana Nicholsona a pana Lowndese. Všichni tito žili na Great House Farm a užívali si možnosti bičovat sluhy, kdykoli se jim zachtělo, od starého Barneyho po vozku Williama Wilkese. Viděl jsem Winderu přinutit jednoho z domácích sluhů, aby si stoupl do vzdálenosti akorát na špičku biče a každá rána mu na zádech způsobovala obrovské zářezy.

Vypočítávat bohatství plukovníka Lloydů by se snad skoro vyrovnalo popisu bohatství Jobova. Měl mezi desíti a patnácti domácími sluhy. Údajně vlastnil tisíc otroků, a já si myslím, že tento odhad je vcelku uvěřitelný. Plukovník Lloyd jich vlastnil tolik, že je ani nepoznal, když je potkal, stejně jako ne všichni otroci z okolních farem znali jeho. Říkalo se o něm, že jednoho dne na cestě potkal barevného muže a oslovil ho způsobem běžným na veřejných cestách na jihu: „Tak, chlapče, komu patříš?“ „Plukovníku Lloydovi“, odpověděl otrok. „No a stará se o tebe plukovník dobře?“ „Ne, pane“ byla blesková odpověď. „Jak to, musíš pod ním příliš tvrdě pracovat?“ „Ano, pane.“ „A nedává ti dost najíst?“ „Ano pane, dává mi dost, akorát.“

Plukovník se optal, odkud otrok pochází a jel dál. Muž si šel také po svých a vůbec ho nenapadlo, že rozmlouval se svým pánem. Nic o té záležitosti neslyšel, ani na ni samozřejmě nemyslel asi dva až tři týdny. Poté se chudák dozvěděl od dohlážete, že bude prodán obchodníku do Georgie, protože je nespokojen se svým pánem. Okamžitě byl spoután a vsazen do želez a takto, bez nejmenšího varování, odveden a navždy odtržen od rodiny a přátel

moment's warning, he was snatched away, and forever sundered, from his family and friends, by a hand more unrelenting than death. This is the penalty of telling the truth, of telling the simple truth, in answer to a series of plain questions.

It is partly in consequence of such facts, that slaves, when inquired of as to their condition and the character of their masters, almost universally say they are contented, and that their masters are kind. The slaveholders have been known to send in spies among their slaves, to ascertain their views and feelings in regard to their condition. The frequency of this has had the effect to establish among the slaves the maxim, that a still tongue makes a wise head. They suppress the truth rather than take the consequences of telling it, and in so doing prove themselves a part of the human family. If they have any thing to say of their masters, it is generally in their masters' favor, especially when speaking to an untried man. I have been frequently asked, when a slave, if I had a kind master, and do not remember ever to have given a negative answer; nor did I, in pursuing this course, consider myself as uttering what was absolutely false; for I always measured the kindness of my master by the standard of kindness set up among slaveholders around us. Moreover, slaves are like other people, and imbibe prejudices quite common to others. They think their own better than that of others. Many, under the influence of this prejudice, think their own masters are better than the masters of other slaves; and this, too, in some cases, when the very reverse is true. Indeed, it is not uncommon for slaves even to fall out and quarrel among themselves about the relative goodness of their masters, each contending for the superior goodness of his own over that of the others. At the very same time, they mutually execrate their masters when viewed separately. It was so on our plantation. When Colonel Lloyd's slaves met the slaves of Jacob Jepson, they seldom parted without a quarrel about their masters; Colonel Lloyd's slaves contending that he was the richest, and Mr. Jepson's slaves that he was the smartest, and most of a man. Colonel Lloyd's slaves would boast his ability to buy and sell Jacob Jepson. Mr. Jepson's slaves would boast his ability to whip Colonel Lloyd. These quarrels would almost always end in a fight between the parties, and those that

rukou nelítostnější než smrt. Takový byl postih za pravdu, za pravdivou odpověď na několik jednoduchých otázek.

Když jsou otroci dotazováni na podmínky a charakter jejich pánů, téměř vždy jednotně odpovídají, že jsou spokojeni a pánové jsou laskaví, což je zčásti způsobeno událostmi jako výše popsaná. O otrokářích je známo, že vysílají mezi otroky špiony, aby zjistili, co si otroci myslí o svých podmínkách. To se děje s takovou frekvencí, až se mezi otroky ujalo rčení, že tichý jazyk patří moudré hlavě. Raději, než by řekli pravdu a nesli následky, ji v sobě potlačují, čímž se koneckonců také řadí mezi ostatní členy lidského rodu. Pokud mají co říci o svém pánu, je to většinou pánu ke cti, obzvláště pokud hovoří s neprověřeným člověkem. Jako otroka se mne často dotazovali, zda mám hodného pána a nepamatuji se, že bych někdy odpověděl záporně, a ani jsem ale v této snaze neřekl nic, co by bylo přímo nepravdivé, neboť jsem vždy měřil laskavost mého pána podle standardu daného otrokáři kolem nás. Otroci jsou navíc jako ostatní lidé a jsou nakaženi předsudky běžnými i u jiných – své vlastní považují za lepší než cizí. Mnozí si potom vlivem této zaujatosti myslí, že jejich pánové jsou lepší než pánové jiných otroků, a to i když je pravdou pravý opak. Není také výjimkou, když se otroci mezi sebou hádají a přou o relativní dobrotu pánů soupeřice o překonání ostatních dobrotou právě jejich pána. Stejně tak však své pány svorně proklínají, když je nesrovnávají s jinými. Tak tomu bylo na naší plantáži. Pokud se potkali otroci plukovníka Lloyda s otroky Jacoba Jepsona, zřídka se rozešli bez rozepře o pánech – otroci plukovníka Lloyda tvrdili, že je nejbohatší a páně Jepsonovi otroci zase, že jejich pán je nejchytřejší a nejmužnější. Plukovníkovi otroci se chvástali, že jejich pán si Jacoba Jepsona klidně koupí. Otroci pana Jepsona se zase chvástali, že jejich pán by plukovníka Lloyda hravě zmrskal. Tyto pře téměř vždy končily ve rvačce a ti, kteří zbilí ostatní, snad měli být uznáni za vítěze hádky. Působilo to, jako by si mysleli, že velikost jejich pánů je přenosná i na ně. Být otrokem bylo špatné i tak, ale být otrokem chudého člověka, to byla dozajista ostuda!

whipped were supposed to have gained the point at issue. They seemed to think that the greatness of their masters was transferable to themselves. It was considered as being bad enough to be a slave; but to be a poor man's slave was deemed a disgrace indeed!

CHAPTER IV.

MR. HOPKINS remained but a short time in the office of overseer. Why his career was so short, I do not know, but suppose he lacked the necessary severity to suit Colonel Lloyd. Mr. Hopkins was succeeded by Mr. Austin Gore, a man possessing, in an eminent degree, all those traits of character indispensable to what is called a first-rate overseer. Mr. Gore had served Colonel Lloyd, in the capacity of overseer, upon one of the out-farms, and had shown himself worthy of the high station of overseer upon the home or Great House Farm.

Mr. Gore was proud, ambitious, and persevering. He was artful, cruel, and obdurate. He was just the man for such a place, and it was just the place for such a man. It afforded scope for the full exercise of all his powers, and he seemed to be perfectly at home in it. He was one of those who could torture the slightest look, word, or gesture, on the part of the slave, into impudence, and would treat it accordingly. There must be no answering back to him; no explanation was allowed a slave, showing himself to have been wrongfully accused. Mr. Gore acted fully up to the maxim laid down by slaveholders,—"It is better that a dozen slaves suffer under the lash, than that the overseer should be convicted, in the presence of the slaves, of having been at fault." No matter how innocent a slave might be--it availed him nothing, when accused by Mr. Gore of any misdemeanor. To be accused was to be convicted, and to be convicted was to be punished; the one always following the other with immutable certainty. To escape punishment was to escape accusation; and few slaves had the fortune to do either, under the overseership of Mr. Gore. He was just proud enough to demand the most debasing homage of the slave, and quite servile enough to crouch, himself, at the feet of the master. He was ambitious enough to be contented with nothing short of the highest rank of overseers, and persevering

Kapitola IV

Pan Hopkins zůstal v úřadě dohlážitel pouze na krátkou dobu. Nevím, proč bylo jeho působení tak krátké, ale předpokládám, že zkrátka nebyl pro potřeby plukovníka Lloyda dostatečně krutý. Pana Hopkinse následoval pan Austin Gore, muž ve velké míře oplývající všemi nezbytnými vlastnostmi takzvaného dohlážitel první třídy. Pan Gore sloužil plukovníku Lloydovi jako dohlážitel na jedné z ostatních farem a prokázal, že je dostatečně schopný pro vysoký post dohlážitel na domovské Great House Farm.

Pan Gore byl pyšný, ambiciózní a vytrvalý. Byl důmyslný, krutý a umíněný. Byl mužem na svém místě a toto místo bylo dělané přesně pro takového člověka. Dávalo mu možnost plně využít veškerou svou moc a on si v tom, zdálo se, dokonale liboval. Byl jedním z těch, kteří mohli sebemenší pohled, slovo či gesto ze strany otroka překroutit a považovat za neposlušnost a podle toho si také počínat. Nikdo mu nesměl odmíout, otrok neměl dovoleno žádné vysvětlování, aby dokázal, že byl nespravedlivě obviněn. Pan Gore jednal zcela podle otrokářské poučky „Je lepší nechat tucet otroků trpět pod bičem, než v přítomnosti otroků jednou přiznat, že se dohlážitel mýlil.“ Otrok mohl být nakrásně nevinný – nebylo mu to však k ničemu, nařkl-li ho pan Gore z jakéhokoli přestupku. Být nařčen znamenalo být usvědčen a být usvědčen znamenalo být potrestán, jedno následovalo druhé s neměnnou jistotou. Uniknout trestu se dalo jedině, když člověk unikl samému nařčení – a oboje se poštětilo jen málo otrokům pod dozorem pana Gorea. Byl akorát tak hrdý na to, aby po otrocích požadoval ponižující přeuctivost a akorát tak servilní na to, aby se plazil pánu u nohou. Jeho ambice se nespokojily s ničím menším než nejvyšším dohlážitelstvím a byl dostatečně vytrvalý, aby cíle takové výšky dosáhl. Neměl zábrany v udělování nejtvrdších trestů, mazaně se snižoval k nejpodlejšim kouskům a byl tak zatrpklý, že ke káravému hlasu svědomí byl zcela hluchý. Ze všech dohlážitelů

enough to reach the height of his ambition. He was cruel enough to inflict the severest punishment, artful enough to descend to the lowest trickery, and obdurate enough to be insensible to the voice of a reproving conscience. He was, of all the overseers, the most dreaded by the slaves. His presence was painful; his eye flashed confusion; and seldom was his sharp, shrill voice heard, without producing horror and trembling in their ranks.

Mr. Gore was a grave man, and, though a young man, he indulged in no jokes, said no funny words, seldom smiled. His words were in perfect keeping with his looks, and his looks were in perfect keeping with his words. Overseers will sometimes indulge in a witty word, even with the slaves; not so with Mr. Gore. He spoke but to command, and commanded but to be obeyed; he dealt sparingly with his words, and bountifully with his whip, never using the former where the latter would answer as well. When he whipped, he seemed to do so from a sense of duty, and feared no consequences. He did nothing reluctantly, no matter how disagreeable; always at his post, never inconsistent. He never promised but to fulfil. He was, in a word, a man of the most inflexible firmness and stone-like coolness.

His savage barbarity was equalled only by the consummate coolness with which he committed the grossest and most savage deeds upon the slaves under his charge. Mr. Gore once undertook to whip one of Colonel Lloyd's slaves, by the name of Demby. He had given Demby but few stripes, when, to get rid of the scourging, he ran and plunged himself into a creek, and stood there at the depth of his shoulders, refusing to come out. Mr. Gore told him that he would give him three calls, and that, if he did not come out at the third call, he would shoot him. The first call was given. Demby made no response, but stood his ground. The second and third calls were given with the same result. Mr. Gore then, without consultation or deliberation with any one, not even giving Demby an additional call, raised his musket to his face, taking deadly aim at his standing victim, and in an instant poor Demby was no more. His mangled body sank out of sight, and blood and brains marked the water where he had stood.

A thrill of horror flashed through every soul upon the plantation, excepting Mr. Gore. He

měli otroci největší hrůzu z něj. Už jen jeho přítomnost bolela. Oči mu blýskaly zlobou a jen málokdy bylo slyšet jeho ostrý, pronikavý hlas, aniž by rozsával hrůzu a bázeň v řadách otroků.

Pan Gore byl sice mladík, ale veskrze vážný, vtipkování mu bylo cizí a zřídka se smál. Jeho slova perfektně seděla k jeho vzhledu a jeho vzhled perfektně seděl k jeho slovům. Dohlážitelé si jinak čas od času zažertovali, dokonce i s otroky. Ne tak pan Gore, ten mluvil pouze, když rozkazoval a když rozkazoval, museli všichni poslouchat. Se slovy zacházel střídavě, zato s bičem štedře – nikdy nepoužíval prvního, kde mohl jako odpovědi použít druhého. Mrskal ze smyslu pro povinnost a nebál se následků svého konání. Nic, jakkoli zavrženíhodného, nedělal s odporem, byl vždy pánem situace a vždy soustředěný. Nikdy neslíbil nic, co by nesplnil. Byl to zkrátka krajně tvrdošíjný a ledově chladný umíněnc.

Míra jeho divokého barbarství se mohla měřit pouze s dokonalým klidem, s nímž se dopouštěl nejodpornějších a nejdivočejších zločinů na podřízených otrocích. Pan Gore jednou bičoval plukovníkova otroka, jmenoval se Demby. Po několika hlubokých ranách Demby před metlou utekl a vrátil se do potoka, kde zůstal stát po ramena ve vodě a odmítal vylézt. Pan Gore řekl, že bude počítat do tří a pokud nevyjde z potoka ani na tři, tak ho zastřelí. První výzva zazněla. Demby neodpověděl a stál na místě. I druhá a třetí výzva proběhly se stejným výsledkem. Pan Gore pak bez rozmýšlení či porady s kýmkoliv, aniž by alespoň vyzval Dembyho ještě jednou, pozvedl k očím pušku, zamířil na stojící oběť a v mžiku už žádný Demby neexistoval. Jeho zohavené tělo kleslo pod hladinu a krev s mozkem označovaly místo, kde stál.

Hrůza jíjala všechny duše na plantáži, ne však duši pana Gorea. Ten jediný zůstal klidný a vyrovnaný. Plukovník Lloyd a můj starý pán se ho

alone seemed cool and collected. He was asked by Colonel Lloyd and my old master, why he resorted to this extraordinary expedient. His reply was, (as well as I can remember) that Demby had become unmanageable. He was setting a dangerous example to the other slaves,--one which, if suffered to pass without some such demonstration on his part, would finally lead to the total subversion of all rule and order upon the plantation. He argued that if one slave refused to be corrected, and escaped with his life, the other slaves would soon copy the example; the result of which would be, the freedom of the slaves, and the enslavement of the whites. Mr. Gore's defence was satisfactory. He was continued in his station as overseer upon the home plantation. His fame as an overseer went abroad. His horrid crime was not even submitted to judicial investigation. It was committed in the presence of slaves, and they of course could neither institute a suit, nor testify against him; and thus the guilty perpetrator of one of the bloodiest and most foul murders goes unwhipped of justice, and uncensured by the community in which he lives. Mr. Gore lived in St. Michael's, Talbot county, Maryland, when I left there; and if he is still alive, he very probably lives there now; and if so, he is now, as he was then, as highly esteemed and as much respected as though his guilty soul had not been stained with his brother's blood.

I speak advisedly when I say this,--that killing a slave, or any colored person, in Talbot county, Maryland, is not treated as a crime, either by the courts or the community. Mr. Thomas Lanman, of St. Michael's, killed two slaves, one of whom he killed with a hatchet, by knocking his brains out. He used to boast of the commission of the awful and bloody deed. I have heard him do so laughingly, saying, among other things, that he was the only benefactor of his country in the company, and that when others would do as much as he had done, we should be relieved of "the d--d niggers."

The wife of Mr. Giles Hick, living but a short distance from where I used to live, murdered my wife's cousin, a young girl between fifteen and sixteen years of age, mangling her person in the most horrible manner, breaking her nose and breastbone with a stick, so that the poor girl expired in a few hours afterward. She was immediately buried, but had not been in her

dotazovali, proč sáhl k tomuto neobvyklému opatření. Pokud si dobře pamatuji, odpověděl, že Demby byl nezvladatelný. Že dával nebezpečný příklad ostatním otrokům, takový, který, pokud by byl Gorem přetrpěn bez této demonstrace síly, by vedl k úplnému rozvratu veškerého pořádku a pravidel na plantáži. Argumentoval, že když jediný otrok odmítne trest a vyvázne s životem, další otroci budou jeho příkladu brzy následovat, což nakonec povede ke svobodě otroků a zotročení bílých. Obhajoba pana Gora byla zjevně uspokojivá a pokračoval na svém postu dohlázeatele na domácí plantáži. Jeho dohlázeatelský věhlas se dokonce rozšířil a ten hrozný zločin nebyl ani hlášen k soudnímu vyšetření. Byl spáchán v přítomnosti otroků a ti samozřejmě nemohli proti němu iniciovat proces ani svědčit. A tak vinný pachatel jedné z nejkrvavějších a nejošklivějších vražd uniká spravedlnosti a opovržení společností, ve které žije. Pan Gore bydlel v St. Michael's v okrese Talbot v Marylandu, když jsem odtud odcházel – a je-li stále naživu, s největší pravděpodobností tam pobývá dodnes. A pokud ano, je stejně jako dříve velmi uznávaný a vážený, jako kdyby jeho duše nebyla zatížena vinou a potřísněna krví bližního.

Po zralé úvaze říkám toto: zabití otroka nebo jakéhokoliv barevného člověka není v Talbotu posuzováno jako zločin, ani soudem, ani lidmi. Pan Thomas Lanman ze St. Michael's zabil dva otroky, z toho jednomu vyrazil sekerou mozek z hlavy. Spácháním tohoto otřesného krvavého činu se chlubil. Zasluchl jsem ho se smíchem a mezi jinými věcmi prohlašovat, že je jediným dobrodincem této země a kdyby ostatní dělali tolik, jako udělal on, měli bychom pokoj od těch „z-----ch negrů.“

Žena pana Gilese Hickse, žijící nedaleko od místa mého dřívějšího pobytu, zavraždila sestřenicí mojí manželky, mladou dívku mezi patnácti a šestnácti lety, znetvořice jí nejhroznějším způsobem – klackem jí roztříštila nos a hrudní kost tak, že chudák děvče vydechlo po pár hodinách naposledy. Okamžitě ji pohřbili, neležela však ve svém předčasném hrobě ani několik hodin a byla vynesena a prohlédnuta

untimely grave but a few hours before she was taken up and examined by the coroner, who decided that she had come to her death by severe beating. The offence for which this girl was thus murdered was this:-- She had been set that night to mind Mrs. Hick's baby, and during the night she fell asleep, and the baby cried. She, having lost her rest for several nights previous, did not hear the crying. They were both in the room with Mrs. Hicks. Mrs. Hicks, finding the girl slow to move, jumped from her bed, seized an oak stick of wood by the fireplace, and with it broke the girl's nose and breastbone, and thus ended her life. I will not say that this most horrid murder produced no sensation in the community. It did produce sensation, but not enough to bring the murderess to punishment. There was a warrant issued for her arrest, but it was never served. Thus she escaped not only punishment, but even the pain of being arraigned before a court for her horrid crime.

Whilst I am detailing bloody deeds which took place during my stay on Colonel Lloyd's plantation, I will briefly narrate another, which occurred about the same time as the murder of Demby by Mr. Gore.

Colonel Lloyd's slaves were in the habit of spending a part of their nights and Sundays in fishing for oysters, and in this way made up the deficiency of their scanty allowance. An old man belonging to Colonel Lloyd, while thus engaged, happened to get beyond the limits of Colonel Lloyd's, and on the premises of Mr. Beal Bondly. At this trespass, Mr. Bondly took offence, and with his musket came down to the shore, and blew its deadly contents into the poor old man.

Mr. Bondly came over to see Colonel Lloyd the next day, whether to pay him for his property, or to justify himself in what he had done, I know not. At any rate, this whole fiendish transaction was soon hushed up. There was very little said about it at all, and nothing done. It was a common saying, even among little white boys, that it was worth a half-cent to kill a "nigger," and a half-cent to bury one.

CHAPTER V.

As to my own treatment while I lived on Colonel Lloyd's plantation, it was very similar to that of the other slave children. I was not old enough to work in the field, and there being little else than

ohledavačem, který určil příčinu smrti – ubití. Dívka byla takto zmordována pro tento přestupek: Jedné noci měla hlídat dítě paní Hicks, usnula však a dítě křičelo. Protože jí již několik předchozích nocí nebylo dopřáno spánku, křik neslyšela. Paní Hicks s nimi byla také v místnosti. Když paní Hicks usoudila, že dívka reaguje pomalu, vyskočila z postele, chopila se dubové větve ze dřeva u krbu a zlomila s ní dívce nos a hrudní kost, čímž ji zahubila. Nebudu říkat, že by tato nejhrůznější vražda nezbudila mezi lidmi žádný povyk. Vzbudila, ale ne dost velký, aby stačil k potrestání vražedkyně. Na její osobu byl vydán zatykač, nikdy ale nebyl uplatněn. Utekla takto nejen trestu, ale i problémům skýtajícím předvedení před soud za ten strašný zločin.

A když už jsem u popisování krvavých událostí, ke kterým došlo během mého pobytu na Lloydově plantáži, stručně ještě povím o jiné, která se stala zhruba ve stejnou dobu jako vražda Dembyho panem Gorem.

Otrocí plukovníka Lloyda byli zvyklí trávit část nocí a nedělí lovem škeblí, čímž si vylepšovali své bídne a nedostatečné příděly. Jeden starý muž patřící plukovníku se při této činnosti omylem dostal za hranici pozemku plukovníkova a to na území pana Beala Bondlyho. Překročení hranic pana Bondlyho urazilo a s puškou přikráčel dolů k pobřeží, kde vpálil její vražednou náplň do nebohého starce.

Pan Bondly druhý den přišel za plukovníkem Lloydem, nevím, zda aby zaplatil náhradu za plukovníkův majetek či aby své konání ospravedlnil. Ať tak či tak, celý ten ďábelský obchod byl brzy zameten pod stůl. Velmi málo se o tom mluvilo, a už vůbec nic se nedělalo. Běžně se i mezi malými bělošskými kluky říkávalo, že stojí půl centu zabít negra a půl centu ho pohřbít.

Kapitola V

Co se týče zacházení se mnou na plantáži plukovníka Lloyda, bylo to velmi podobné jako s ostatními dětmi otroků. Nebyl jsem dost starý na práci na poli, a jelikož se toho kromě polních prací moc nedělalo, měl jsem celkem dost

field work to do, I had a great deal of leisure time. The most I had to do was to drive up the cows at evening, keep the fowls out of the garden, keep the front yard clean, and run of errands for my old master's daughter, Mrs. Lucretia Auld. The most of my leisure time I spent in helping Master Daniel Lloyd in finding his birds, after he had shot them. My connection with Master Daniel was of some advantage to me. He became quite attached to me, and was a sort of protector of me. He would not allow the older boys to impose upon me, and would divide his cakes with me.

I was seldom whipped by my old master, and suffered little from any thing else than hunger and cold. I suffered much from hunger, but much more from cold. In hottest summer and coldest winter, I was kept almost naked--no shoes, no stockings, no jacket, no trousers, nothing on but a coarse tow linen shirt, reaching only to my knees. I had no bed. I must have perished with cold, but that, the coldest nights, I used to steal a bag which was used for carrying corn to the mill. I would crawl into this bag, and there sleep on the cold, damp, clay floor, with my head in and feet out. My feet have been so cracked with the frost, that the pen with which I am writing might be laid in the gashes.

We were not regularly allowed. Our food was coarse corn meal boiled. This was called mush. It was put into a large wooden tray or trough, and set down upon the ground. The children were then called, like so many pigs, and like so many pigs they would come and devour the mush; some with oyster-shells, others with pieces of shingle, some with naked hands, and none with spoons. He that ate fastest got most; he that was strongest secured the best place; and few left the trough satisfied.

I was probably between seven and eight years old when I left Colonel Lloyd's plantation. I left it with joy. I shall never forget the ecstasy with which I received the intelligence that my old master (Anthony) had determined to let me go to Baltimore, to live with Mr. Hugh Auld, brother to my old master's son-in-law, Captain Thomas Auld. I received this information about three days before my departure. They were three of the happiest days I ever enjoyed. I spent the most part of all these three days in the creek, washing off the plantation scurf, and preparing myself for my departure.

volného času. Zpravidla jsem musel jen ráno a večer vyhánět krávy, hlídat drůbež, aby nelezla do zahrady, uklízet dvůr a vyřizovat drobnosti pro dceru mého starého pána, paní Lukretii Auld. Většinu volného času jsem pomáhal panu Danielu Lloydovi hledat ptáky, které střílel. Známost s panem Danielem mi byla určitou výhodou. Docela si na mě zvykl a byl tak trochu mým ochráncem. Starším chlapcům nestrpěl, aby si na mě dovolovali a dělil se se mnou o dorty.

Jen zřídka jsem byl starým pánem zmrskán a z něčeho jiného než zimy a hladu jsem strádal málo. V největším letním horku i nejchladnější zimě jsem chodil téměř nahý – žádné boty, žádné punčochy, žádný kabát, žádné kalhoty, nic, pouze hrubá košile ze lněného plátna sahající po kolena. Postel jsem neměl. O nejmrazivějších nocích bych býval pošel zimou, kdybych si byl neukradl pytel, ve kterém se nosila kukuřice do mlýna. Do něj jsem vždy vklouzl, hlava i nohy mi vyčuhovaly ven a takto jsem spal na studené a vlhké hliněné podlaze. Nohy jsem míval od mrazu tak rozpukané, že by se mi do prasklin v kůži vešlo i pero, se kterým nyní píšu.

Příděly nebyly pravidelné. K jídlu bývala vařená kaše z hrubé kukuřice, které se říkalo šlichta. Lila se do velké dřevěné nádoby nebo koryta a pokládala na zem. Potom se svolávaly děti jako prasata a ty jako prasata přicházely a požíraly šlichtu – některé se škeblemi, jiné s kousky kamínků, některé holýma rukama a vůbec žádné lžícemi. Kdo jedl nejrychleji, měl nejvíce, ten, kdo byl nejsilnější, si zajistil nejlepší místo. A málokterý od koryta odcházel uspokojen.

Bylo mi asi něco mezi sedmi a osmi roky když jsem opustil plantáž plukovníka Lloyd. Odcházel jsem s radostí. Nikdy nezapomenu, jaké vzrušení se mě zmocnilo po obdržení zprávy o tom, že můj starý pán (Anthony) se rozhodl nechat mě jít do Baltimoru ke svému zeti, kapitánu Thomasu Auldovi. Tato informace se ke mně dostala tři dny před odjezdem. To byly tři nejšťastnější dny, z jakých jsem se kdy těšil. Největší díl těchto tří dnů jsem strávil v potoce umýváním špíny z plantáží a přípravami na odjezd.

Neznamenalo to ale, že by mi na vzhledu zase

The pride of appearance which this would indicate was not my own. I spent the time in washing, not so much because I wished to, but because Mrs. Lucretia had told me I must get all the dead skin off my feet and knees before I could go to Baltimore; for the people in Baltimore were very cleanly, and would laugh at me if I looked dirty. Besides, she was going to give me a pair of trousers, which I should not put on unless I got all the dirt off me. The thought of owning a pair of trousers was great indeed! It was almost a sufficient motive, not only to make me take off what would be called by pig-drivers the mange, but the skin itself. I went at it in good earnest, working for the first time with the hope of reward.

The ties that ordinarily bind children to their homes were all suspended in my case. I found no severe trial in my departure. My home was charmless; it was not home to me; on parting from it, I could not feel that I was leaving any thing which I could have enjoyed by staying. My mother was dead, my grandmother lived far off, so that I seldom saw her. I had two sisters and one brother, that lived in the same house with me; but the early separation of us from our mother had well nigh blotted the fact of our relationship from our memories. I looked for home elsewhere, and was confident of finding none which I should relish less than the one which I was leaving. If, however, I found in my new home hardship, hunger, whipping, and nakedness, I had the consolation that I should not have escaped any one of them by staying. Having already had more than a taste of them in the house of my old master, and having endured them there, I very naturally inferred my ability to endure them elsewhere, and especially at Baltimore; for I had something of the feeling about Baltimore that is expressed in the proverb, that "being hanged in England is preferable to dying a natural death in Ireland." I had the strongest desire to see Baltimore. Cousin Tom, though not fluent in speech, had inspired me with that desire by his eloquent description of the place. I could never point out any thing at the Great House, no matter how beautiful or powerful, but that he had seen something at Baltimore far exceeding, both in beauty and strength, the object which I pointed out to him. Even the Great House itself, with all its pictures, was far inferior to many buildings in Baltimore.

tolik tak záleželo. Tolik času jsem trávil mytím ne proto, že bych tolik chtěl, jako spíše proto, že mi paní Lukretia řekla, že než budu moct vyrazit do Baltimoru, musím dostat všechnu mrtvou kůži z chodidel a kolen, jelikož lidé v Baltimoru jsou velmi čistotní a smáli by se mi, kdybych vypadal zanedbaně. Mimo to mi zamýšlela darovat kalhoty, které jsem si nemohl obléci, dokud jsem se nezbavil vší špíny. Myšlenka na vlastnictví jednoho kusu kalhot byla vskutku skvělá! Byla mi skoro dostatečnou motivací ke snaze o očištění nejen od svrabu, jak tomu říkali pasáči vepřů, ale i samotné kůže. Vrhli jsem se na to poctivě, poprvé jsem pracoval s vidinou odměny.

Vazby, jež obyčejně vážou děti k jejich domovům, byly v mém případě zcela mimo hru. Odjezd mi nepůsobil vůbec žádnou obtíž. Domov pro mě neměl kouzlo, nebyl to pro mě ani domov. Při loučení jsem necítil, že bych přicházel o něco, co bych si užil, kdybych třeba zůstal. Matka byla mrtvá, babička žila daleko a vídal jsem ji málokdy. Měl jsem sice dvě sestry a bratra, kteří žili ve stejném domě, jenže naše rané oddělení od matky nám brzo vymazalo vědomí našeho vztahu ze vzpomínek. Domov jsem hledal jinde a věřil jsem, že těžko najdu nějaký, kterého bych si vážil méně než toho, který jsem právě opouštěl. Kdybych však přesto v novém domově našel neshodu, hlad, bič a nahotu, mohl jsem se utěšovat tím, že ničemu z toho bych se nevyhnul, ani kdybych neodešel. Když už jsem se těchto věcí více nabažil v domě starého pána a snášel je zde, přirozeně jsem si snad osvojil schopnost snášet je jinde, a obzvláště v Baltimoru. Protože ohledně Baltimoru jsem měl pocit podobný jako v přísloví „Je lépe být oběšen v Anglii, než zemřít přirozenou smrtí v Irsku.“ Toužil jsem vidět Baltimore jako nic jiného. Ač v řeči ne zcela plynulý, zaslal ve mně tuto touhu strýček Tom svým květnatým popisem města. V Great House jsem nikdy nemohl ukázat na nic, jakkoliv krásného či silného, aniž by Tom viděl v Baltimoru něco v kráse či síle zdaleka přesahující věc, na kterou jsem ukázal. I samotný Great House se všemi divy byl hluboce pozadu za některými baltimorskými domy. Prahnuť jsem po Baltimoru tak moc, že jsem si řekl, že jeho vychválení mi plně kompenzuje všemožné ztráty pohodlí, jež mě případně s výměnou očekávaly. Odjel jsem bez výčitek a s velkou nadějí ve

So strong was my desire, that I thought a gratification of it would fully compensate for whatever loss of comforts I should sustain by the exchange. I left without a regret, and with the highest hopes of future happiness.

We sailed out of Miles River for Baltimore on a Saturday morning. I remember only the day of the week, for at that time I had no knowledge of the days of the month, nor the months of the year. On setting sail, I walked aft, and gave to Colonel Lloyd's plantation what I hoped would be the last look. I then placed myself in the bows of the sloop, and there spent the remainder of the day in looking ahead, interesting myself in what was in the distance rather than in things nearby or behind.

In the afternoon of that day, we reached Annapolis, the capital of the State. We stopped but a few moments so that I had no time to go on shore. It was the first large town that I had ever seen, and though it would look small compared with some of our New England factory villages, I thought it a wonderful place for its size--more imposing even than the Great House Farm!

We arrived at Baltimore early on Sunday morning, landing at Smith's Wharf, not far from Bowley's Wharf. We had on board the sloop a large flock of sheep; and after aiding in driving them to the slaughterhouse of Mr. Curtis on Loudon Slater's Hill, I was conducted by Rich, one of the hands belonging on board of the sloop, to my new home in Alliciana Street, near Mr. Gardner's ship-yard, on Fells Point.

Mr. and Mrs. Auld were both at home, and met me at the door with their little son Thomas, to take care of whom I had been given. And here I saw what I had never seen before; it was a white face beaming with the most kindly emotions; it was the face of my new mistress, Sophia Auld. I wish I could describe the rapture that flashed through my soul as I beheld it. It was a new and strange sight to me, brightening up my pathway with the light of happiness. Little Thomas was told, there was his Freddy,--and I was told to take care of little Thomas; and thus I entered upon the duties of my new home with the most cheering prospect ahead.

I look upon my departure from Colonel Lloyd's plantation as one of the most interesting events of my life. It is possible, and even quite probable, that but for the mere circumstance of being

šťastnou budoucnost.

Do Baltimoru jsme vypluli z Miles River v sobotu ráno. Pamatuji si jen den v týdnu, nevěděl jsem tenkrát nic o dnech měsíce ani o měsících v roce. Když jsme odráželi, šel jsem na zád' a věnoval jsem Lloydově plantáži snad poslední pohled. Poté jsem se odebral na příď, kde jsem po zbytek dne hleděl před sebe zajímaje se spíše o to, co leželo v d'áli než poblíž či vzadu.

Odpoledne toho dne jsme dosáhli Annapolisu, hlavního města státu. Zastavili jsme pouze na chvílku, ani jsem neměl čas jít na břeh. Bylo to poprvé, co jsem viděl větší město, a i když by v porovnání s některými továrními vesnicemi v Nové Anglii vypadalo malé, mně připadalo jako úžasné místo právě pro svou velikost – ještě působivější než Great House Farm!

Do Baltimoru jsme přijeli v neděli brzy ráno. Přistáli jsme ve Smith's Wharf, nedaleko od Bowley's Wharf. Na palubě jsme vezli velké stádo ovcí. Pomohl jsem je nahnat do jatek pana Curtise na Loudon Slater's Hill a potom mě Rich, jeden z dělníků patřících na palubu lodi, zavedl do mého nového domova v Alliciana Street na Fells Point u loděnice pana Gardnera.

Pan a paní Auldovi byli oba doma a čekali mne ve dveřích i s malým synem Thomasem, o kterého jsem se tu měl starat. Tam jsem tenkrát spatřil něco, co jsem nikdy předtím neviděl – bílou tvář zračící v sobě vlídný cit. Byla to tvář mé nové paní, Sophie Auld. Přeji si, abych dokázal popsat nadšení, které mi při tom pohledu projelo duší. Bylo to pro mě něco nového a zvláštního a rozjasňovalo to mou cestu světlem štěstí. Malému Thomasovi řekli, tady je Freddy – mně řekli, abych se staral o malého Thomase, a tímto jsem vstoupil do služby v novém domově s nejveselejšími vyhlídkami.

Odchod z plantáže plukovníka Lloydova považuji za jednu z nejzajímavějších událostí v životě. Je možné a celkem pravděpodobné, že nebyť pouhé okolnosti mého odvolání z té plantáže do Baltimoru, byl bych spoután nestydatými řetězy

removed from that plantation to Baltimore, I should have to-day, instead of being here seated by my own table, in the enjoyment of freedom and the happiness of home, writing this Narrative, been confined in the galling chains of slavery. Going to live at Baltimore laid the foundation, and opened the gateway, to all my subsequent prosperity. I have ever regarded it as the first plain manifestation of that kind providence which has ever since attended me, and marked my life with so many favors. I regarded the selection of myself as being somewhat remarkable. There were a number of slave children that might have been sent from the plantation to Baltimore. There were those younger, those older, and those of the same age. I was chosen from among them all, and was the first, last, and only choice.

I may be deemed superstitious, and even egotistical, in regarding this event as a special interposition of divine Providence in my favor. But I should be false to the earliest sentiments of my soul, if I suppressed the opinion. I prefer to be true to myself, even at the hazard of incurring the ridicule of others, rather than to be false, and incur my own abhorrence. From my earliest recollection, I date the entertainment of a deep conviction that slavery would not always be able to hold me within its foul embrace; and in the darkest hours of my career in slavery, this living word of faith and spirit of hope departed not from me, but remained like ministering angels to cheer me through the gloom. This good spirit was from God, and to him I offer thanksgiving and praise.

CHAPTER VI.

My new mistress. proved to be all she appeared when I first met her at the door,--a woman of the kindest heart and finest feelings. She had never had a slave under her control previously to myself, and prior to her marriage she had been dependent upon her own industry for a living. She was by trade a weaver; and by constant application to her business, she had been in a good degree preserved from the blighting and dehumanizing effects of slavery. I was utterly astonished at her goodness. I scarcely knew how to behave towards her. She was entirely unlike any other white woman I had ever seen. I could not approach her as I was accustomed to

otroctví namísto sezení u vlastního stolu v radosti ze svobody a štěstí domova píše toto vyprávění. Cesta za životem v Baltimoru položila základy a otevřela brány k mým pozdějším úspěchům. Vždy jsem ji považoval za první projev toho druhu prozřetelnosti, který mne od té doby doprovázel a obdařil můj život tolika přízněmi. Považoval jsem za poměrně pozoruhodné, že jsem byl vybrán zrovna já. Do Baltimoru mohlo být posláno z plantáže množství dětí otroků. Byli tam jak mladší, tak starší i stejně staří jako já. Z nich všech jsem byl vybrán jako první, poslední a jediná volba.

Považovat tuto událost za zvláštní zásah Boží Prozřetelnosti v můj prospěch se může jevit jako pověřčivé či dokonce sebestředné, ale lhal bych sám sobě do očí, kdybych takový názor potlačoval. Radši si nebudu nic nalhávat i za cenu rizika posměchu ostatních než se klamat a ošklivit sám sobě. Sem, kladu nejranější záblesk hlubokého přesvědčení, že mě otroctví nebude moct držet ve svých prohnilých spárech navždy. A v nejtemnějších chvílích otrocké kariéry mě toto slovo víry a ducha naděje neopouštělo, nýbrž při mně stálo jako utěšující andělé povzbuzujíc mě skrze tmu. Ten dobrý duch byl od Boha a jemu vzdávám díky a chválu.

Kapitola VI

Má nová paní skutečně byla taková, jak vypadala, když jsem ji poprvé potkal ve dveřích – žena nejpřátelštějších citů a s nejlaskavějším srdcem. Předem mnou nikdy neměla žádného otroka, a než se vdala, byla závislá pouze na vlastní píli, aby se užívala. Jejím oborem bylo tkadlectví, a jelikož se neustále věnovala obchodu, byla do velké míry ušetřena zhoubných a odlidšťujících důsledků otroctví. Nad její dobrotou jsem naprosto žasnul. Ani jsem pořádně nevěděl, jak se k ní chovat. Byla zcela odlišná od všech ostatních bílých žen, které jsem znal. K ní jsem nemohl přistupovat tak, jak jsem byl zvyklý přistupovat k jiným bílým ženám. Plazivá servilita, u otroků jinak vítaná vlastnost,

approach other white ladies. My early instruction was all out of place. The crouching servility, usually so acceptable a quality in a slave, did not answer when manifested toward her. Her favor was not gained by it; she seemed to be disturbed by it. She did not deem it impudent or unmannerly for a slave to look her in the face. The meanest slave was put fully at ease in her presence, and none left without feeling better for having seen her. Her face was made of heavenly smiles, and her voice of tranquil music.

But, alas! this kind heart had but a short time to remain such. The fatal poison of irresponsible power was already in her hands, and soon commenced its infernal work. That cheerful eye, under the influence of slavery, soon became red with rage; that voice, made all of sweet accord, changed to one of harsh and horrid discord; and that angelic face gave place to that of a demon.

Very soon after I went to live with Mr. and Mrs. Auld, she very kindly commenced to teach me the A, B, C. After I had learned this, she assisted me in learning to spell words of three or four letters. Just at this point of my progress, Mr. Auld found out what was going on, and at once forbade Mrs. Auld to instruct me further, telling her, among other things, that it was unlawful, as well as unsafe, to teach a slave to read. To use his own words, further, he said, "If you give a nigger an inch, he will take an ell. A nigger should know nothing but to obey his master--to do as he is told to do. Learning would spoil the best nigger in the world. Now," said he, "if you teach that nigger (speaking of myself) how to read, there would be no keeping him. It would forever unfit him to be a slave. He would at once become unmanageable, and of no value to his master. As to himself, it could do him no good, but a great deal of harm. It would make him discontented and unhappy." These words sank deep into my heart, stirred up sentiments within that lay slumbering, and called into existence an entirely new train of thought. It was a new and special revelation, explaining dark and mysterious things, with which my youthful understanding had struggled, but struggled in vain. I now understood what had been to me a most perplexing difficulty--to wit, the white man's power to enslave the black man. It was a grand achievement, and I prized it highly. From that moment, I understood the pathway from

se u ní s úspěchem nesetkávala. Člověk tím nezískal její přízeň, spíše ji to vyvádělo z míry. Podíval-li se jí otrok do tváře, neznamenalo to pro ni nezpůsob ani drzost. I ten nejpodřadnější otrok se v její přítomnosti mohl uvolnit a málokterému z nich setkání s ní nezvedlo náladu. Tvář jí tvořily nebeské úsměvy a hlas rajská hudba.

Ovšem běda! Toto laskavé srdce mělo pouze krátké trvání. V rukou se jí usadil smrtící jed nezodpovědné moci a brzy započal své zlověstné působení. Pod vlivem otroctví ty smějící se oči zrudly vztekem, líbezný hlas se změnil v hrubé a otřesné pazvuky a andělská tvář ustoupila tváři démona.

Byl jsem u pana a paní Auld jen chvíli, když mě paní začala učit abecedu. Posléze, když jsem abecedu zvládl, pomáhala mi se skládáním krátkých slov o třech či čtyřech písmenech. V tomto bodě pan Auld přišel na to, co se děje a okamžitě paní Auld zakázal mě dále vyučovat. Mezi jinými věcmi jí říkal, že učit otroka číst je nezákonné a též nebezpečné. Jeho vlastní slova zněla: „Dej negrovi palec, vezme si loket. Negr by neměl znát nic jiného než jak poslouchat svého pána – dělat to, co se mu přikáže. Učení by *zkazilo* i toho nejlepšího negra na světě. Odted“, řekl, „když toho negra (mě) naučíš číst, už ho nikdo neudrží. Navždy už mu bude zatěžko zůstat otrokem. Stane se hned nezvladatelným a pro svého pána ztratí veškerou cenu. A jemu to nijak nemůže pomoci, akorát pěkně uškodí. Bude jedině nespokojený a nešťastný.“ Tato slova se mi vpila hluboko do srdce, rozdmýchala nálady tam již dřímající a probudila ve mně zcela nový způsob myšlení. Objevil jsem něco nového a výjimečného, něco, co vlastně vysvětlovalo ty temné a záhadné věci, s jejichž pochopením jsem ve svém mládí zápasil a zápasil marně. Nyní jsem znal odpověď na to, co mi vrtalo hlavou – klíčem bělochovy síly k zotročení černého je vzdělání. Velmi jsem si tohoto velkého objevu cenil. Od toho okamžiku mi bylo jasné, kudy vede cesta od otroctví ke svobodě. To přesně jsem chtěl, a dostalo se mi toho ve chvíli, ve které bych to nejméně čekal. Mrzelo mě sice, že jsem přišel o pomoc mé milé paní, těšilo mě však, že jsem pouhou náhodou od pána obdržel

slavery to freedom. It was just what I wanted, and I got it at a time when I the least expected it. Whilst I was saddened by the thought of losing the aid of my kind mistress, I was gladdened by the invaluable instruction which, by the merest accident, I had gained from my master. Though conscious of the difficulty of learning without a teacher, I set out with high hope, and a fixed purpose, at whatever cost of trouble, to learn how to read. The very decided manner with which he spoke, and strove to impress his wife with the evil consequences of giving me instruction, served to convince me that he was deeply sensible of the truths he was uttering. It gave me the best assurance that I might rely with the utmost confidence on the results which, he said, would flow from teaching me to read. What he most dreaded, that I most desired. What he most loved, that I most hated. That which to him was a great evil, to be carefully shunned, was to me a great good, to be diligently sought; and the argument which he so warmly urged, against my learning to read, only served to inspire me with a desire and determination to learn. In learning to read, I owe almost as much to the bitter opposition of my master, as to the kindly aid of my mistress. I acknowledge the benefit of both.

I had resided but a short time in Baltimore before I observed a marked difference, in the treatment of slaves, from that which I had witnessed in the country. A city slave is almost a freeman, compared with a slave on the plantation. He is much better fed and clothed, and enjoys privileges altogether unknown to the slave on the plantation. There is a vestige of decency, a sense of shame, that does much to curb and check those outbreaks of atrocious cruelty so commonly enacted upon the plantation. He is a desperate slaveholder, who will shock the humanity of his non-slaveholding neighbors with the cries of his lacerated slave. Few are willing to incur the odium attaching to the reputation of being a cruel master; and above all things, they would not be known as not giving a slave enough to eat. Every city slaveholder is anxious to have it known of him, that he feeds his slaves well; and it is due to them to say, that most of them do give their slaves enough to eat. There are, however, some painful exceptions to this rule. Directly opposite to us, on Philpot Street, lived Mr. Thomas

nedocenitelnou radu. Ačkoliv mi bylo jasné, že učení bez učitele bude složité, byl jsem plný naděje a umínil jsem si, že se za každou cenu naučím číst. Už ten rozhodný tón, kterým mluvil a snažil se manželku přesvědčit o zlých důsledcích mého vzdělávání, posloužil jako důkaz, že se v jeho slovech skrývala hluboká pravda. Zcela mě to upevnilo v tom, že se s plnou důvěrou mohu spolehnout, že z mé schopnosti číst budou plynout výsledky. Čeho se on nejvíce děsil, po tom já nejvíce toužil. Co on nejvíce miloval, já z duše nenáviděl. Co pro něj bylo veliké zlo, jemuž je třeba se opatrně vyhnout, bylo pro mne velkým dobrem, stojícím za pilné hledání. A argument, jež tak horlivě použil proti mému učení, mi pouze posloužil jako posila v touze a odhodlání se čtení naučit. Pánovu rozhodnému odporu vděčím za čtení skoro tolik jako laskavé pomoci mé paní. Jsem si vědom blahého vlivu obou.

Byl jsem v Baltimoru jenom krátkou dobu a už jsem zpozoroval významný rozdíl v zacházení s otroky oproti venkovu. Městský otrok je v porovnání s otrokem na plantáži skoro svobodný člověk. Je mnohem lépe oblékán a krměn a má výhody o jakých se otrokům z plantáží ani nezdá. Je zde i přítomna stopa slušnosti, pocit hanby, který drží lidi na uzdě a zabraňuje ohavným a krutým excesům tak běžným na plantáži. Ten, kdo šokuje neotrokářské sousedy výkřiky bičovaného otroka, je zoufalým otrokářem. Jen málokdo je ochoten se vypořádat s opovržením jdoucím ruku v ruce s pověstí krutého otrokáře a už vůbec nikdo nechce být znám tím, že dává svým otrokům málo najíst. Každý městský otrokář si dává záležet na tom, aby se o něm vědělo, že živí své otroky dobře. A je třeba přiznat, že většina z nich skutečně otrokům pořádně najíst dává. Vyskytují se však i smutné výjimky z pravidla. Přímo naproti nám na Philpot Street žil pan Thomas Hamilton. Vlastnil dvě otrokyně. Jmenovaly se Henrietta a Mary. Henriettě bylo asi dvacet dva let, Mary mohlo být kolem čtrnácti – a ze všech ztrápených a umořených

Hamilton. He owned two slaves. Their names were Henrietta and Mary. Henrietta was about twenty-two years of age, Mary was about fourteen; and of all the mangled and emaciated creatures I ever looked upon, these two were the most so. His heart must be harder than stone, that could look upon these unmoved. The head, neck, and shoulders of Mary were literally cut to pieces. I have frequently felt her head, and found it nearly covered with festering sores, caused by the lash of her cruel mistress. I do not know that her master ever whipped her, but I have been an eye-witness to the cruelty of Mrs. Hamilton. I used to be in Mr. Hamilton's house nearly every day. Mrs. Hamilton used to sit in a large chair in the middle of the room, with a heavy cowskin always by her side, and scarce an hour passed during the day but was marked by the blood of one of these slaves. The girls seldom passed her without her saying, "Move faster, you black gip!" at the same time giving them a blow with the cowskin over the head or shoulders, often drawing the blood. She would then say, "Take that, you black gip!"--continuing, "If you don't move faster, I'll move you!" Added to the cruel lashings to which these slaves were subjected, they were kept nearly half-starved. They seldom knew what it was to eat a full meal. I have seen Mary contending with the pigs for the offal thrown into the street. So much was Mary kicked and cut to pieces, that she was oftener called "pecked" than by her name.

CHAPTER VII.

I LIVED in Master Hugh's family about seven years. During this time, I succeeded in learning to read and write. In accomplishing this, I was compelled to resort to various stratagems. I had no regular teacher. My mistress, who had kindly commenced to instruct me, had, in compliance with the advice and direction of her husband, not only ceased to instruct, but had set her face against my being instructed by any one else. It is due, however, to my mistress to say of her, that she did not adopt this course of treatment immediately. She at first lacked the depravity indispensable to shutting me up in mental darkness. It was at least necessary for her to have some training in the exercise of irresponsible power, to make her equal to the

tvorů, na něž jsem kdy patřil, to byli ti nejubožejší. Jen člověk se srdcem tvrdším než kámen na ně mohl pohlédnout nepohnut. Maryina hlava, krk i ramena byly doslova rozsekané na kusy. Často jsem se jí hlavy dotýkal a cítil, jak je skoro celá pokryta hnusnými ranami od biče její paní. Nevím, zda ji někdy zmrskal její pán, krutosti paní Hamilton jsem však byl očitým svědkem. Býval jsem v domě pana Hamiltona skoro každý den. Paní Hamilton sedávala na velké židli uprostřed pokoje s těžkým býkovcem vždy po ruce a málokdy minula hodina, aby netekla krev jedné z otrokyň. Když dívky kolem ní procházely, většinou se to neobešlo bez řečí typu: „Rychleji ty černé prase!“ doprovázených ranami býkovcem přes hlavu nebo ramena, a často i tekoucí krví. Potom říkala „Tu máš, ty černé prase!“ a pokračovala „Jestli nepřidáš, přidám ti já!“ K tomuto drastickému bití ještě byly otrokyně stále napůl vyhladovělé. Málokdy poznaly, jaké to je sníst celé jídlo. Viděl jsem Mary zápasit s prasaty o pomeje vyhozené na ulici. Mary byla tak pokopaná a posekaná, že jí častěji říkali „ta podřobaná“ než jejím pravým jménem.

Kapitola VII

V rodině pana Hugh'a jsem žil zhruba sedm let. Za tu dobu se mi nakonec podařilo naučit se číst a psát. Abych toho dosáhl, musel jsem se uchýlit k všemožným lstem. Pravidelného učitele jsem neměl. Má paní, která s mým učením laskavě započala, v souladu s radou a příkazem jejího manžela nejen učit přestala, ale i vystoupila proti mému učení kýmkoliv jiným. Je však pravda, že má paní tento přístup za svůj nevezala okamžitě. Zvrhlost nutná k uzavření mé duše do tmy jí nejprve scházela. Potřebovala se nejdříve trochu pocvičit ve vykonávání nezodpovědné moci, aby byla schopna se mnou zacházet jako se zvířetem.

Jak jsem již řekl, má paní byla hodná laskavá

task of treating me as though I were a brute. My mistress was, as I have said, a kind and tender-hearted woman; and in the simplicity of her soul she commenced, when I first went to live with her, to treat me as she supposed one human being ought to treat another. In entering upon the duties of a slaveholder, she did not seem to perceive that I sustained to her the relation of a mere chattel, and that for her to treat me as a human being was not only wrong, but dangerously so. Slavery proved as injurious to her as it did to me. When I went there, she was a pious, warm, and tender-hearted woman. There was no sorrow or suffering for which she had not a tear. She had bread for the hungry, clothes for the naked, and comfort for every mourner that came within her reach. Slavery soon proved its ability to divest her of these heavenly qualities. Under its influence, the tender heart became stone, and the lamblike disposition gave way to one of tiger-like fierceness. The first step in her downward course was in her ceasing to instruct me. She now commenced to practise her husband's precepts. She finally became even more violent in her opposition than her husband himself. She was not satisfied with simply doing as well as he had commanded; she seemed anxious to do better. Nothing seemed to make her more angry than to see me with a newspaper. She seemed to think that here lay the danger. I have had her rush at me with a face made all up of fury, and snatch from me a newspaper, in a manner that fully revealed her apprehension. She was an apt woman; and a little experience soon demonstrated, to her satisfaction, that education and slavery were incompatible with each other. From this time I was most narrowly watched. If I was in a separate room any considerable length of time, I was sure to be suspected of having a book, and was at once called to give an account of myself. All this, however, was too late. The first step had been taken. Mistress, in teaching me the alphabet, had given me the inch, and no precaution could prevent me from taking the ell.

The plan which I adopted, and the one by which I was most successful, was that of making friends of all the little white boys whom I met in the street. As many of these as I could, I converted into teachers. With their kindly aid, obtained at different times and in different places, I finally

žena a ze začátku se ke mně v prostotě své duše chovala, jak by se jedna lidská bytost měla chovat ke druhé. Zřejmě ji vůbec nenapadlo, že nabytím povinností otrokáře ke mně má vztah jako k pouhému majetku a chovat se ke mně jako k člověku, je nejen špatné, ale i nebezpečné. Otroctví ji ale poznamenalo stejně jako mne. Když jsem tam přišel, byla to zbožná, přívětivá a jemná paní. Žádné trápení či utrpení nenechaly její oko suché. Pro hladové měla chléb, pro nahé šat a pro každého nařikajícího, který přišel poblíž, utěšení. Otroctví brzy prokázalo svou schopnost jí těchto nebeských vlastností odejmout. Pod jeho vlivem se jemné srdce proměnilo v kámen a beráncí sklony ustoupily prudkosti tygra. Prvním krokem na její cestě ke dnu byl konec mého učení. Poté začala praktikovat manželovy předpisy. Nakonec se ve svém nepřátelství stala ještě zapálenější než její manžel. Pouze jednat podle jeho rozkazů jí nestačilo, zdálo se, že se úzkostlivě snaží jít ještě dál. Snad nic ji nerozlítlo více než vidět mě s novinami. Myslela si asi, že tam leží jádro nebezpečí. Vrhala se na mě s tváří zkřivenou vztekem a vyrvávala mi noviny způsobem jasně značícím její obavy. Byla to bystrá žena a trocha zkušeností jí k jejímu uspokojení dokázala, že vzdělání a otroctví k sobě nejdou. Od této chvíle jsem byl pod přísným dohledem. Byl-li jsem nějakou delší dobu v jiném pokoji, bylo jisté, že jsem v podezření ze čtení knihy a okamžitě jsem byl zavolán a musel se hlásit. Na to všechno bylo ovšem už moc pozdě. První krok jsem učinil. Tím, že mne paní naučila abecedu, mi podala palec a žádné opatření už mi nemohlo zabránit vzít si loket.

Plán, kterého jsem se držel a který přinášel nejvíce ovoce, byl seznámit se se všemi malými bělochy, které jsem potkal na ulici. Tolik z nich, kolik se dalo, jsem proměnil na učitele. S jejich laskavou pomocí, vždy na v jiný čas a na jiném místě, jsem se nakonec úspěšně naučil číst. Pokaždé, když mě doma vyslali na pochůzky, bral jsem si s sebou mou knihu, jednu část úkolu

succeeded in learning to read. When I was sent of errands, I always took my book with me, and by going one part of my errand quickly, I found time to get a lesson before my return. I used also to carry bread with me, enough of which was always in the house, and to which I was always welcome; for I was much better off in this regard than many of the poor white children in our neighborhood. This bread I used to bestow upon the hungry little urchins, who, in return, would give me that more valuable bread of knowledge. I am strongly tempted to give the names of two or three of those little boys, as a testimonial of the gratitude and affection I bear them; but prudence forbids;--not that it would injure me, but it might embarrass them; for it is almost an unpardonable offence to teach slaves to read in this Christian country. It is enough to say of the dear little fellows, that they lived on Philpot Street, very near Durgin and Bailey's ship-yard. I used to talk this matter of slavery over with them. I would sometimes say to them, I wished I could be as free as they would be when they got to be men. "You will be free as soon as you are twenty-one, but I am a slave for life! Have not I as good a right to be free as you have?" These words used to trouble them; they would express for me the liveliest sympathy, and console me with the hope that something would occur by which I might be free.

I was now about twelve years old, and the thought of being a slave for life began to bear heavily upon my heart. Just about this time, I got hold of a book entitled "The Columbian Orator." Every opportunity I got, I used to read this book. Among much of other interesting matter, I found in it a dialogue between a master and his slave. The slave was represented as having run away from his master three times. The dialogue represented the conversation which took place between them, when the slave was retaken the third time. In this dialogue, the whole argument in behalf of slavery was brought forward by the master, all of which was disposed of by the slave. The slave was made to say some very smart as well as impressive things in reply to his master--things which had the desired though unexpected effect; for the conversation resulted in the voluntary emancipation of the slave on the part of the master.

In the same book, I met with one of Sheridan's mighty speeches on and in behalf of Catholic

zvládl rychle a potom měl čas stihnout před návratem lekci. Také jsem s sebou nosil chléb, jehož bylo v domě vždy dostatek a ke kterému jsem měl vždy přístup, protože v tomto ohledu jsem na tom byl mnohem lépe než mnoho chudých bílých dětí z okolí. Tento chléb jsem věnoval malým hladovým uličníkům, kteří mě na oplátku častovali cennějším chlebem vědění. Jsem ve velkém pokušení prozradit zde jména dvou či tří z těchto chlapců jako výraz vděku a náklonnosti vůči nim, nýbrž opatrnost mi to nedovolí. Ne, že by to ublížilo mně, ale spíše ztrapnilo je. V této křesťanské zemi je totiž téměř neodpuštělným hříchem učit otroky číst. Stačí, když o těchto drahých „kamarádících“ prozradím, že žili na Philpot Street velmi blízko loděnic Durgin and Bailey. Mluvil jsem s nimi o otroctví. Občas jsem jim říkal, že bych chtěl být svobodný jako oni, až se stanou muži. „Vy budete svobodní, jakmile vám bude dvacet jedna, ale já jsem otrokem do konce života! Copak nemám stejné právo na svobodu, jako máte vy?“ Tato slova je trápila, dávali mi najevo upřímné sympatie a utěšovali mě nadějí, že se stane něco, co by mě mohlo osvobodit.

To mi bylo asi dvanáct let a myšlenka „otroctví do konce života“ mne počala velice tížit. Právě v této době jsem se dostal ke knize zvané „The Columbian Orator“. Ke čtení knihy jsem využil každé příležitosti. Mezi spoustou ostatního zajímavého materiálu jsem v ní našel rozhovor mezi pánem a otrokem. Otrok byl vylíčen jako trojnásobný uprchlík od pána. Dialog znázorňoval konverzaci, jež se mezi nimi odehrála poté, co byl otrok potřetí zadržen. Všechny argumenty pro otroctví byly v tomto dialogu proneseny pánem a beze zbytku smeteny ze stolu otrokem.

Otrok odpovídal svému pánu různé velmi rozumné a přesvědčivé věci - věci, jež měly vytoužený, ač neočekávaný efekt, jelikož rozhovor vyústil v pánovo dobrovolné propuštění otroka.

V té samé knize jsem se seznámil s jednou ze Sheridanových mocných řečí pojednávající o katolické emancipaci a horující za ni. Tyto spisy mi padly do noty. Četl jsem je stále dokola a

emancipation. These were choice documents to me. I read them over and over again with unabated interest. They gave tongue to interesting thoughts of my own soul, which had frequently flashed through my mind, and died away for want of utterance. The moral which I gained from the dialogue was the power of truth over the conscience of even a slaveholder. What I got from Sheridan was a bold denunciation of slavery, and a powerful vindication of human rights. The reading of these documents enabled me to utter my thoughts, and to meet the arguments brought forward to sustain slavery; but while they relieved me of one difficulty, they brought on another even more painful than the one of which I was relieved. The more I read, the more I was led to abhor and detest my enslavers. I could regard them in no other light than a band of successful robbers, who had left their homes, and gone to Africa, and stolen us from our homes, and in a strange land reduced us to slavery. I loathed them as being the meanest as well as the most wicked of men. As I read and contemplated the subject, behold! that very discontentment which Master Hugh had predicted would follow my learning to read had already come, to torment and sting my soul to unutterable anguish. As I writhed under it, I would at times feel that learning to read had been a curse rather than a blessing. It had given me a view of my wretched condition, without the remedy. It opened my eyes to the horrible pit, but to no ladder upon which to get out. In moments of agony, I envied my fellow-slaves for their stupidity. I have often wished myself a beast. I preferred the condition of the meanest reptile to my own. Any thing, no matter what, to get rid of thinking! It was this everlasting thinking of my condition that tormented me. There was no getting rid of it. It was pressed upon me by every object within sight or hearing, animate or inanimate. The silver trump of freedom had roused my soul to eternal wakefulness. Freedom now appeared, to disappear no more forever. It was heard in every sound, and seen in every thing. It was ever present to torment me with a sense of my wretched condition. I saw nothing without seeing it, I heard nothing without hearing it, and felt nothing without feeling it. It looked from every star, it smiled in every calm, breathed in every wind, and moved in every storm.

znovu s neutuchajícím zájmem. Daly promluvit zajímavým myšlenkám mé duše, jež mi často probleskly myslí, avšak zahynuly v touze po vyřčení. Z rozhovoru jsem získal ponaučení o síle, jakou má pravda nad svědomím dokonce i otrokáře. Ze Sheridanova jsem si odnesl přímé odsouzení otroctví a silnou obhajobu práv člověka. Po přečtení těchto dokumentů jsem byl schopen zformulovat své myšlenky do slov a postavit se argumentům pronášeným ve prospěch udržení otroctví, avšak zatímco mi ulehčily od jedné těžkosti, uvrhly na mne jinou, ještě bolestnější než tu, od které mi ulehčily. Čím více jsem četl, tím více mě to vedlo k odporu a nenávisti vůči mým zotročitelům. Nemohl jsem na ně pomyslet jinak než jako na bandu úspěšných zlodějů, kteří opustili domovy, odjeli do Afriky a ukradli nás z našich domovů a v cizí zemi ponížili na otroky. Hnusili se mi jako ti nejohrovenější a nejzkaženější z lidí. A hledme, jak jsem četl a rozjímal o tématu, dostavila se přesně ta nespokojenost, kterou pan Hugh předpověděl jako následek schopnosti číst a trápila a bodala mou duši nevyslovitelným zoufalstvím. Občas, svíjeje se tím zoufalstvím, mi přišlo na mysl, že naučit se číst bylo spíše prokletí než požehnání. Ukázalo mi můj ubohý stav v novém světle, ale lék žádný. Poskytlo mi pohled na hroznou jámu kolem mne, ale žádný žebřík, který by z ní vedl ven. Ve chvílích největších muk jsem záviděl ostatním otrokům jejich hloupost. Často jsem si přál být divým zvířetem. Životní podmínky nejbídnějšího plaza se mi zdály lepší než mé vlastní. Cokoli, úplně cokoli bych dal, abych se zbavil přemýšlení. Toto nekončící přemýšlení o vlastní situaci mě užíralo. Nedalo se toho zbavit. Vše, co jsem viděl či slyšel, ať už živé či neživé, mi to připomínalo. Stříbrný trumf svobody mě vybičoval k věčné bdělosti.³ Nyní se svoboda objevila a už nikdy neměla zmizet. Byla slyšitelná v každém zvuku a viditelná v každé věci. Byla všudypřítomná a mučila mne uvědoměním si mého ubohého stavu. Ve všem jsem viděl svobodu, ve všem slyšel svobodu a všude kolem mne jsem cítil svobodu. Dívala se na mne z každé hvězdy, usmívala se z ticha, dýchala ve větru a hýbala se v bouři.

Často jsem se přistihl, jak lituji své vlastní existence a přeji si být radši mrtvý. Nebýt naděje

I often found myself regretting my own existence, and wishing myself dead; and but for the hope of being free, I have no doubt but that I should have killed myself, or done something for which I should have been killed. While in this state of mind, I was eager to hear any one speak of slavery. I was a ready listener. Every little while, I could hear something about the abolitionists. It was some time before I found what the word meant. It was always used in such connections as to make it an interesting word to me. If a slave ran away and succeeded in getting clear, or if a slave killed his master, set fire to a barn, or did any thing very wrong in the mind of a slaveholder, it was spoken of as the fruit of abolition. Hearing the word in this connection very often, I set about learning what it meant. The dictionary afforded me little or no help. I found it was "the act of abolishing;" but then I did not know what was to be abolished. Here I was perplexed. I did not dare to ask any one about its meaning, for I was satisfied that it was something they wanted me to know very little about. After a patient waiting, I got one of our city papers, containing an account of the number of petitions from the north, praying for the abolition of slavery in the District of Columbia, and of the slave trade between the States. From this time I understood the words abolition and abolitionist, and always drew near when that word was spoken, expecting to bear something of importance to myself and fellow-slaves. The light broke in upon me by degrees. I went one day down on the wharf of Mr. Waters; and seeing two Irishmen unloading a scow of stone, I went, unasked, and helped them. When we had finished, one of them came to me and asked me if I were a slave. I told him I was. He asked, "Are ye a slave for life?" I told him that I was. The good Irishman seemed to be deeply affected by the statement. He said to the other that it was a pity so fine a little fellow as myself should be a slave for life. He said it was a shame to hold me. They both advised me to run away to the north; that I should find friends there, and that I should be free. I pretended not to be interested in what they said, and treated them as if I did not understand them; for I feared they might be treacherous. White men have been known to encourage slaves to escape, and then, to get the reward, catch them and return them to their masters. I was afraid that these

na svobodu nepochybuji o tom, že bych se byl zabil nebo udělal něco, za co bych měl být zabit. V tomto rozpoložení jsem byl ochotný poslouchat kohokoli, kdo mluvil o otroctví. A byl jsem pohotovým posluchačem. Každou chvilku jsem slýchal něco o abolicionistech. Chvíli mi trvalo, než jsem zjistil, co to slovo znamená. Vždy však bylo užíváno za okolností, jež z něj činily slovo pro mne zajímavé. Když se otrokovi podařilo utéct a nenechat se chytit, nebo když otrok zabil svého pána, podpálil stoh či spáchal jiné pro otrokáře velké zlo, mluvívalo se o tom jako o ovoci abolicie. Protože jsem to slovo v podobných spojitostech slýchal často, umínil jsem si zjistit, co znamená. Slovník mi příliš ku pomoci nebyl. Našel jsem, že se jedná o „akt abolicionování“, jenže jsem netušil, co to je být abolicionován. Byl jsem z toho zmatený. Ptát se někoho jsem se neodvážil, protože jsem si byl jist, že je to něco, o čem nechtějí, abych příliš věděl. Po trpělivém čekání jsem se dostal k výtisku jedněch městských novin, kde se psalo o množství peticí ze severu žádajících abolicie otroctví v District of Columbia a mezistátního obchodu s otroky. Pochopil jsem slovo *abolicie* a *abolicionista* a vždy, když tato slova zazněla, jsem se snažil dostat co nejbližší, abych zaslechl něco důležitého pro mě a ostatní otroky. Světlo vědění ke mně pronikalo postupně. Jednoho dne jsem se vydal k přístavišti pana Waterse, kde jsem viděl dva Iry vykládat pramici plnou kamene. Šel jsem k nim a pomohl jim. Když jsme měli hotovo, jeden z nich ke mně přistoupil a zeptal se, jestli jsem otrok. Řekl jsem, že ano. Zeptal se „Seš otrok do konce života?“ Řekl jsem, že ano. Dobrák Ir tím byl asi hluboce dojat. K tomu druhému prohlásil, že je škoda, když takový bezva chlapík musí být otrokem na celý život. Prý, že je škoda mě držet. Oba mi radili, abych utekl na sever, že bych si tam určitě našel přátele a byl svobodný. Předstíral jsem, že mě to, co říkají, vůbec nezajímá a dělal jsem, že jim nerozumím, jelikož jsem se obával, aby to nebyli zrádci. Běloši pobízeli otroky k útěku a potom je kvůli odměně chytali a vraceli jejich pánům, to se vědělo. Báł jsem se, že tito zdánlivě hodní pánové by mě mohli takto využít, nicméně jsem si zapamatoval jejich radu a v tom okamžiku jsem se rozhodl uprchnout. Těšil jsem se na čas, kdy bude k útěku bezpečno. Na to, abych to provedl hned, jsem byl moc mladý, a navíc jsem se chtěl nejdříve naučit psát, abych si třeba mohl

seemingly good men might use me so; but I nevertheless remembered their advice, and from that time I resolved to run away. I looked forward to a time at which it would be safe for me to escape. I was too young to think of doing so immediately; besides, I wished to learn how to write, as I might have occasion to write my own pass. I consoled myself with the hope that I should one day find a good chance. Meanwhile, I would learn to write.

The idea as to how I might learn to write was suggested to me by being in Durgin and Bailey's ship-yard, and frequently seeing the ship carpenters, after hewing, and getting a piece of timber ready for use, write on the timber the name of that part of the ship for which it was intended. When a piece of timber was intended for the larboard side, it would be marked thus-- "L." When a piece was for the starboard side, it would be marked thus-- "S." A piece for the larboard side forward, would be marked thus-- "L. F." When a piece was for starboard side forward, it would be marked thus--"S. F." For larboard aft, it would be marked thus--"L. A." For starboard aft, it would be marked thus--"S. A." I soon learned the names of these letters, and for what they were intended when placed upon a piece of timber in the ship-yard. I immediately commenced copying them, and in a short time was able to make the four letters named. After that, when I met with any boy who I knew could write, I would tell him I could write as well as he. The next word would be, "I don't believe you. Let me see you try it." I would then make the letters which I had been so fortunate as to learn, and ask him to beat that. In this way I got a good many lessons in writing, which it is quite possible I should never have gotten in any other way. During this time, my copy-book was the board fence, brick wall, and pavement; my pen and ink was a lump of chalk. With these, I learned mainly how to write. I then commenced and continued copying the Italics in Webster's Spelling Book, until I could make them all without looking on the book. By this time, my little Master Thomas had gone to school, and learned how to write, and had written over a number of copy-books. These had been brought home, and shown to some of our near neighbors, and then laid aside. My mistress used to go to class meeting at the Wilk Street meeting house every Monday afternoon, and leave me to take care of the

napsat svou vlastní propustku. Utěšoval jsem se nadějí, že snad jednou nastane dobrá příležitost a mezitím se naučím psát.

V loděnici Durgin and Bailey jsem často sledoval lodní tesaře. Na dřevo psali po osekání a připravení k použití část lodě, ke které má být prkno použito, což mi vnuklo nápad, jak se naučit psát. Pokud se mělo dřevo použít na levobok, bylo označeno takto - „L“. Když bylo určeno na pravobok, bylo na něm toto - „S“. Kus na levobok dopředu byl označen takto - „L F“. Když šlo o kus na přední pravobok, bylo na něm toto - „S F“. Pro zadní levobok to bylo takto - „L A“. Pro zád' na pravoboku takto - „S A“.⁴ Brzy jsem se naučil názvy těchto písmen a co znamenají, jsou-li napsána na dřevěch v loděnicích. Hned jsem si je začal opisovat a za chvíli už je dokázal pojmenovat. Potom jsem každému klukovi, kterého jsem potkal a uměl psát, řekl, že umím psát stejně dobře jako on. Obvykle odpověděli „Tomu nevěřím, ukaž mi to.“ Já jsem pak napsal těch pár písmen, které se mi poštěstilo naučit a vyzval jsem ho, aby mě překonal. Tímto způsobem jsem získal celkem dost lekcí psaní, ke kterým bych se pravděpodobně nijak jinak nedostal. Po tuto dobu mi za sešit sloužily prkenná ohrada, cihlová zeď a chodník - pero a inkoust zastala hrouda křídý. Hlavně tyto věci mi pomohly naučit se psát. Pak jsem pokračoval opisováním hesel ve Websterově slabikáři, až jsem znal všechny, aniž bych se do knihy díval. Tenkrát také chodil můj malý pán Thomas do školy, kde se zrovna naučil psát a popsal mnoho sešitů. Ty sešity se přinesly domů, ukázaly některým sousedům a pak odložily. Paní každé pondělní odpoledne odcházela na schůzky třídy ve Wil Street a mě nechávala starat se o dům.⁵ Takto osamocen jsem vždycky trávil čas doplňováním vynechaných míst v sešitě pana Thomase a opisováním jeho písma. V tom jsem pokračoval, dokud jsem nezvládl psát velmi podobným krasopisem jako pan Thomas. Tak, po dlouhých a únavných snahách jsem se konečně úspěšně naučil psát.

house. When left thus, I used to spend the time in writing in the spaces left in Master Thomas's copy-book, copying what he had written. I continued to do this until I could write a hand very similar to that of Master Thomas. Thus, after a long, tedious effort for years, I finally succeeded in learning how to write.

CHAPTER VIII.

IN a very short time after I went to live at Baltimore, my old master's youngest son Richard died; and in about three years and six months after his death, my old master, Captain Anthony, died, leaving only his son, Andrew, and daughter, Lucretia, to share his estate. He died while on a visit to see his daughter at Hillsborough. Cut off thus unexpectedly, he left no will as to the disposal of his property. It was therefore necessary to have a valuation of the property, that it might be equally divided between Mrs. Lucretia and Master Andrew. I was immediately sent for, to be valued with the other property. Here again my feelings rose up in detestation of slavery. I had now a new conception of my degraded condition. Prior to this, I had become, if not insensible to my lot, at least partly so. I left Baltimore with a young heart overborne with sadness, and a soul full of apprehension. I took passage with Captain Rowe, in the schooner Wild Cat, and, after a sail of about twenty-four hours, I found myself near the place of my birth. I had now been absent from it almost, if not quite, five years. I, however, remembered the place very well. I was only about five years old when I left it, to go and live with my old master on Colonel Lloyd's plantation; so that I was now between ten and eleven years old.

We were all ranked together at the valuation. Men and women, old and young, married and single, were ranked with horses, sheep, and swine. There were horses and men, cattle and women, pigs and children, all holding the same rank in the scale of being, and were all subjected to the same narrow examination. Silvery-headed age and sprightly youth, maids and matrons, had to undergo the same indelicate inspection. At this moment, I saw more clearly than ever the brutalizing effects of slavery upon both slave and slaveholder.

Kapitola VIII

Nebylo tomu dlouho, co jsem přijel do Baltimoru, když zemřel nejmladší syn mého starého pána Richard, a asi tři a půl roku po jeho smrti zemřel i můj starý pán, kapitán Anthony, zanechav po sobě jenom syna Andrewa a dceru Lukretii, aby se podělili o jeho statky. Umřel na návštěvě u dcery v Hillsborough. Jelikož skonal tak náhle, nezůstala po něm žádná poslední vůle ohledně pozůstalosti. Bylo tudíž nezbytné, aby proběhlo zhodnocení majetku a tento mohl být spravedlivě rozdělen mezi paní Lukretii a pana Andrewa. Okamžitě pro mě poslali a měl jsem být oceněn se zbytkem majetku. Zde se to ve mně opět bouřilo odporem k otroctví. Měl jsem teď novou představu o svém poniženém stavu. Už předtím jsem se stal alespoň částečně, ne-li zcela lhostejným vůči mému osudu. Opouštěl jsem Baltimore s mladým srdcem přetékájícím smutkem a duší plnou úzkosti. Cestoval jsem s kapitánem Rowem na škuneru Wild Cat a po zhruba čtyřicetihodinové plavbě jsem se ocitl na místě, kde jsem se narodil. Nebyl jsem tam skoro pět let, možná i přesně pět. Nicméně jsem si to tam pamatoval velmi dobře. Bylo mi jen asi pět let, když jsem odcházel žít ke starému pánovi na plantáž plukovníka Lloyda, tudíž mi v té době bylo mezi desíti a jedenácti lety.

Všechny nás shromáždili na ohodnocení. Muži i ženy, staří i mladí, ženatí i svobodní byli shromážděni společně s koňmi, ovci a vepři. Koně a muži, dobytek a ženy, prasata a děti, všichni stojící na stejné příčce na škále bytí a všichni podroběni stejné důkladné prohlídce. Stříbrovlasé stáří a bujně mládí, dívky i matky, všichni museli projít stejnou nevybíravou kontrolou. Tenkrát jsem více než kdy jindy pocítil brutální působení otroctví jak na otroka tak i otrokáře.

Po ocenění následovalo dělení. Ani se mi nedostává slov k vyličení obrovského vzrušení a hluboké úzkosti, jež nás ubohé otroky jímaly v tu

After the evaluation, then came the division. I have no language to express the high excitement and deep anxiety which were felt among us poor slaves during this time. Our fate for life was now to be decided. We had no more voice in that decision than the brutes among whom we were ranked. A single word from the white men was enough--against all our wishes, prayers, and entreaties--to sunder forever the dearest friends, dearest kindred, and strongest ties known to human beings. In addition to the pain of separation, there was the horrid dread of falling into the hands of Master Andrew. He was known to us all as being a most cruel wretch,--a common drunkard, who had, by his reckless mismanagement and profligate dissipation already wasted a large portion of his father's property. We all felt that we might as well be sold at once to the Georgia traders, as to pass into his hands; for we knew that that would be our inevitable condition,--a condition held by us all in the utmost horror and dread.

I suffered more anxiety than most of my fellow-slaves. I had known what it was to be kindly treated; they had known nothing of the kind. They had seen little or nothing of the world. They were in very deed men and women of sorrow, and acquainted with grief. Their backs had been made familiar with the bloody lash, so that they had become callous; mine was yet tender; for while at Baltimore I got few whippings, and few slaves could boast of a kinder master and mistress than myself; and the thought of passing out of their hands into those of Master Andrew--a man who, but a few days before, to give me a sample of his bloody disposition, took my little brother by the throat, threw him on the ground, and with the heel of his boot stamped upon his head till the blood gushed from his nose and ears--was well calculated to make me anxious as to my fate. After he had committed this savage outrage upon my brother, he turned to me, and said that was the way he meant to serve me one of these days,--meaning, I suppose, when I came into his possession.

Thanks to a kind Providence, I fell to the portion of Mrs. Lucretia, and was sent immediately back to Baltimore, to live again in the family of Master

chvíli. Rozhodovalo se o našem osudu na celý život. My jsme neměli v tomto rozhodování větší hlas než ona zvířata, mezi která jsme byli řazeni. Jediné slovo vyřčené bělochem stačilo, proti všem našim přáním, modlitbám a přísahám, k věčnému rozervání nejrůznějších přátelství, nejbližších příbuzných a nejsilnějších vazeb známých mezi lidmi. K bolesti z oddělení se ještě navíc přidávala strašná hrůza z možnosti pádu do spárů pana Andrewa. Všichni věděli, že je to ten nejkrutější mizera, obyčejný opilec, který už bezohledným hospodařením a prostopášným hýřením vyplýval velkou část majetku jeho otce. Všichni jsme si říkali, že by nás klidně mohli prodat obchodníkům z Georgie než se dostat do jeho rukou (lepší by bylo udělat z toho vedlejší větu), protože bylo jasné, že by to stejně byl náš nevyhnutelný úděl, úděl, kterého jsme se všichni nejvíce hrozili a děsili.

Měl jsem ještě větší strach než většina ostatních otroků. Věděl jsem, jaké to je, zažít vlídné zacházení, oni nic takového neznali. Ze světa viděli jen velmi málo nebo nic. Byli ve své podstatě ztělesněním smutku, dobře obeznámeni se zármutkem. Jejich záda byla tak zvyklá na krvavý bič, že znečitlivěla. Má byla stále jemná, protože v Baltimoru jsem byl zmrskán jen párkrát a málokdo se mohl pyšnit tak hodným pánem a paní jako já, a z myšlenky na přechod z jejich rukou do rukou pana Andrewa – člověka, který mi před pár dny předvedl ukázkou své krvavé povahy, když chytil mého malého bratra pod krkem, hodil ho na zem a dupal mu patou boty po hlavě, až mu z nosu a uší vytryskla krev – jsem byl zcela oprávněně pln úzkosti ohledně svého osudu. Po spáchání toho divokého zvěrstva na bratra se otočil ke mně se slovy, že takhle má v úmyslu se ke mně v budoucnu chovat, čímž asi myslel, pokud se dostanu mezi jeho vlastnictví.

Díky laskavé Prozřetelnosti jsem připadl do části paní Lukretie a byl hned odeslán zpátky do Baltimoru k rodině pana Hughha. Jejich radost z mého návratu byla stejná, jako jejich smutek když jsem odjížděl. Ten den byl pro mne šťastný. Unikl jsem z čelistí horších, než jsou lví.

Hugh. Their joy at my return equalled their sorrow at my departure. It was a glad day to me. I had escaped a worse than lion's jaws. I was absent from Baltimore, for the purpose of valuation and division, just about one month, and it seemed to have been six.

Very soon after my return to Baltimore, my mistress, Lucretia, died, leaving her husband and one child, Amanda; and in a very short time after her death, Master Andrew died. Now all the property of my old master, slaves included, was in the hands of strangers, --strangers who had had nothing to do with accumulating it. Not a slave was left free. All remained slaves, from the youngest to the oldest. If any one thing in my experience, more than another, served to deepen my conviction of the infernal character of slavery, and to fill me with unutterable loathing of slaveholders, it was their base ingratitude to my poor old grandmother. She had served my old master faithfully from youth to old age. She had been the source of all his wealth; she had peopled his plantation with slaves; she had become a great grandmother in his service. She had rocked him in infancy, attended him in childhood, served him through life, and at his death wiped from his icy brow the cold death-sweat, and closed his eyes forever. She was nevertheless left a slave--a slave for life--a slave in the hands of strangers; and in their hands she saw her children, her grandchildren, and her great-grand children, divided, like so many sheep, without being gratified with the small privilege of a single word, as to their or her own destiny. And, to cap the climax of their base ingratitude and fiendish barbarity, my grandmother, who was now very old, having outlived my old master and all his children, having seen the beginning and end of all of them, and her present owners finding she was of but little value, her frame already racked with the pains of old age, and complete helplessness fast stealing over her once active limbs, they took her to the woods, built her a little hut, put up a little mud-chimney, and then made her welcome to the privilege of supporting herself there in perfect loneliness; thus virtually turning her out to die! If my poor old grandmother now lives, she lives to suffer in utter loneliness; she lives to remember and mourn over the loss of

Z Baltimoru jsem byl kvůli ocenění a separaci pryč jen asi měsíc, ale přišlo mi to jako půl roku.

Velmi brzy po návratu do Baltimoru ale umřela má paní Lucretia a zanechala po sobě manžela a jedno dítě, Amandu. Krátce po sestřině smrti zemřel i pan Andrew. Veškerý majetek mého starého pána včetně otroků padlo do rukou cizinců, cizinců, kterým nezáleželo na tom, držet ho pohromadě. Ani jeden otrok nebyl osvobozen. Všichni, od nejmladších po nejstarší, zůstali otroky. Jestli některý ze zážitků sloužil k upevnění mého přesvědčení o pekelném charakteru otroctví a naplnil mě nevyslovitelným odporem k otrokářům více než jiný, byla to jejich hrubá neúcta vůči zásluhám mé ubohé staré babičky. Sloužila starému pánu věrně od mládí až do stáří. Byla zdrojem jeho celého jmění, zaplnila plantáže otroky, v jeho službách se stala prababičkou. Houkala ho jako nemluvně, starala se o něj v dětství, sloužila mu v životě a po jeho smrti mu otřela čelo orosené ledovým potem a zavřela mu oči navždy. Přes to všechno zůstala otrokyní, otrokyní do konce života, otrokyní v rukou cizinců. A přihlížela, jak jsou jejich rukou děti, vnoučata a pravnoučata od sebe odděleni jako ovce, a nebylo jí dovoleno se ani jedním slůvkem vyjádřit k jejich osudu. A jako vrchol hrubého nevděku a divokého barbarství poslali babičku, která byla nyní už velmi stará a přežila starého pána i všechny jeho děti, viděla počátek i konec jich všech, a které její současní vlastníci přiznali jen mizivou cenu, poněvadž její kostra už byla zkřivená potížemi stáří a bezvládností rychle se vkrádající do kdysi pružných končetin, do lesů, tam jí postavili malou chatku s hliněným komínem a milostivě jí umožnili zde vyžít v naprosté samotě – což vlastně znamenalo ji nechat umřít! Pokud má ubohá babička ještě žije, žije utrpením v úplném osamění, žije vzpomínkami na své děti, vnoučata a pravnoučata a truchlí nad jejich ztrátou.

Jak píše básník otroků Whittier –

Pryč, pryč, prodáni jak zboží

children, the loss of grandchildren, and the loss of great-grandchildren. They are, in the language of the slave's poet, Whittier,--

"Gone, gone, sold and gone
To the rice swamp dank and lone,
Where the slave-whip ceaseless swings,
Where the noisome insect stings,
Where the fever-demon strews
Poison with the failing dews,
Where the sickly sunbeams glare
Through the hot and misty air:--
Gone, gone, sold and gone
To the rice swamp dank and lone,
From Virginia hills and waters--
Woe is me, my stolen daughters!"

The hearth is desolate. The children, the unconscious children, who once sang and danced in her presence, are gone. She gropes her way, in the darkness of age, for a drink of water. Instead of the voices of her children, she hears by day the moans of the dove, and by night the screams of the hideous owl. All is gloom. The grave is at the door. And now, when weighed down by the pains and aches of old age, when the head inclines to the feet, when the beginning and ending of human existence meet, and helpless infancy and painful old age combine together--at this time, this most needful time, the time for the exercise of that tenderness and affection which children only can exercise towards a declining parent-- my poor old grandmother, the devoted mother of twelve children, is left all alone, in yonder little hut, before a few dim embers. She stands--she sits--she staggers-- she falls--she groans--she dies--and there are none of her children or grandchildren present, to wipe from her wrinkled brow the cold sweat of death, or to place beneath the sod her fallen remains. Will not a righteous God visit for these things? In about two years after the death of Mrs.

Do osamělých bažin vlhkých s rýží

Kde otrokářský bič je věčný nenasyta

Kde není než bodnutí hnusného moskyta

Kde horečka-démon maně trouší

Jed do kapek ranní rosy

Kde slunce paprsky bledé

skrže žhavý opar vede

Pryč, pryč, prodání jak zboží

Do osamělých bažin vlhkých s rýží

Z Virginie řek, jezer a kopců

běda vám, ukradené dcery otců!

Krb je opuštěný. Děti, které dříve tancovaly a zpívaly v její přítomnosti, jsou daleko a nevědí o ní nic. V temnotě věku se šátrá pro doušek vody. Místo hlasů potomků slýchá ve dne nářek holubice a v noci zlověstné houkání sovy. Vše je bezútěšné. Hrob je již za rohem. A nyní, zatížena bolestmi a obtížemi stáří, kdy se hlava kloní k chodidlům, kdy se začátek i konec lidské existence potkávají a bezmocné dětství a bolestné stáří prolínají, v tomto čase nejpotřebnějším, v čase splácení oné něhy a citu, které umí splácet pouze děti vůči uvadajícímu rodiči, je má ubohá babička, zasloužilá matka dvanácti dětí, zanechána zcela sama v zapadlé chajdě s pár řeřavými uhlíky. Stoupne si, sedne – zaklopýtá, spadne – zasténá, zemře – a žádný z jejich vnuků není u toho, aby alespoň setřel studený pot z vráscitého čela a uložil pod zem její ostatky. Nezasáhne snad v takových věcech spravedlivý Bůh?

Zhruba dva roky po smrti paní Lukretie si pan Thomas vzal druhou manželku. Jmenovala se Rowena Hamilton. Byla to nejstarší dcera pana Williama Hamiltona. Pán žil nyní v St. Michael's. Nedlouho po sňatku došlo mezi ním a panem

Lucretia, Master Thomas married his second wife. Her name was Rowena Hamilton. She was the eldest daughter of Mr. William Hamilton. Master now lived in St. Michael's. Not long after his marriage, a misunderstanding took place between himself and Master Hugh; and as a means of punishing his brother, he took me from him to live with himself at St. Michael's. Here I underwent another most painful separation. It, however, was not so severe as the one I dreaded at the division of property; for, during this interval, a great change had taken place in Master Hugh and his once kind and affectionate wife. The influence of brandy upon him, and of slavery upon her, had effected a disastrous change in the characters of both; so that, as far as they were concerned, I thought I had little to lose by the change. But it was not to them that I was attached. It was to those little Baltimore boys that I felt the strongest attachment. I had received many good lessons from them, and was still receiving them, and the thought of leaving them was painful indeed. I was leaving, too, without the hope of ever being allowed to return. Master Thomas had said he would never let me return again. The barrier betwixt himself and brother he considered impassable. I then had to regret that I did not at least make the attempt to carry out my resolution to run away; for the chances of success are tenfold greater from the city than from the country.

CHAPTER IX.

I HAVE now reached a period of my life when I can give dates. I left Baltimore, and went to live with Master Thomas Auld, at St. Michael's, in March, 1832. It was now more than seven years since I lived with him in the family of my old master, on Colonel Lloyd's plantation. We of course were now almost entire strangers to each other. He was to me a new master, and I to him a new slave. I was ignorant of his temper and disposition; he was equally so of mine. A very short time, however, brought us into full acquaintance with each other. I was made acquainted with his wife not less than with himself. They were well matched, being equally mean and cruel. I was now, for the first time during a space of more than seven years, made to feel the painful gnawings of hunger-- a something which I had not experienced before

Hughem k nedorozumění a bratra potrestal tak, že mu mě odebral a šel jsem žít do St. Michael's. Zde jsem procházel nejtesknějším odloučením. Nebylo to však tak vážné jako můj strach při rozdělování majetku, protože se mezitím udála velká změna v panu Hughovi a jeho dříve milé a laskavé ženě. Vliv brandy na něj a otroctví na ni zapříčinily katastrofickou změnu v jejich osobnostech, a proto co se jich týče, říkal jsem si, že mám jen málo co ztratit. Nepoutalo mě to však ani k nim. Největší pouto jsem měl s těmi Baltimorskými chlapci. Naučili mne a vlastně stále učili mnoho dobrého a opustit je byla neveselá představa. Navíc jsem odcházel bez naděje na budoucí návrat. Pan Thomas se nechal slyšet, že mě nikdy nenechá jít zpět. Přehrada mezi ním a bratrem měla být nepřekonatelná.

Později jsem litoval, proč jsem se alespoň nepokusil o zamýšlený útěk, jelikož šance na úspěch je ve městě desetkrát vyšší než na venkově.

Kapitola IX

Zde jsem dospěl do bodu, kde již mohu udávat data. Z Baltimoru jsem odjel za panem Thomasem Auldem do St. Michael's v březnu 1832. Tenkrát to bylo už více než sedm let, co jsem u něj žil v rodině starého pána na plantáži plukovníka Lloyd. Nyní jsme samozřejmě byli jeden druhému skoro úplně cizí. On byl pro mne nový pán, já pro něj nový otrok. Neznal jsem jeho povahu a temperament a on stejně tak neznal mě. Stačila však krátká doba a oba jsme se poznali velmi dobře. I s jeho ženou jsem se poznal ne méně než s ním. Hodili se k sobě, oba byli stejně zlí a krutí. Poprvé za více než sedm let jsem byl nyní nucen pociťovat, jak bolestně hryže hlad – něco, co jsem nezažil od konce služby na plukovníkově plantáži. Stačilo mi to tenkrát, když jsem za sebou ani neměl žádné období hojnosti. Po životě v rodině pana Hugh, kde jsem měl vždy dost jídla, a dobrého, to bylo desetkrát horší. Už jsem řekl, že pan Thomas byl lakomý člověk. To vskutku byl. Nedat otrokovi

since I left Colonel Lloyd's plantation. It went hard enough with me then, when I could look back to no period at which I had enjoyed a sufficiency. It was tenfold harder after living in Master Hugh's family, where I had always had enough to eat, and of that which was good. I have said Master Thomas was a mean man. He was so. Not to give a slave enough to eat, is regarded as the most aggravated development of meanness even among slaveholders. The rule is, no matter how coarse the food, only let there be enough of it. This is the theory; and in the part of Maryland from which I came, it is the general practice,--though there are many exceptions. Master Thomas gave us enough of neither coarse nor fine food. There were four slaves of us in the kitchen--my sister Eliza, my aunt Priscilla, Henny, and myself; and we were allowed less than a half of a bushel of corn-meal per week, and very little else, either in the shape of meat or vegetables. It was not enough for us to subsist upon. We were therefore reduced to the wretched necessity of living at the expense of our neighbors. This we did by begging and stealing, whichever came handy in the time of need, the one being considered as legitimate as the other. A great many times have we poor creatures been nearly perishing with hunger, when food in abundance lay mouldering in the safe and smoke-house, and our pious mistress was aware of the fact; and yet that mistress and her husband would kneel every morning, and pray that God would bless them in basket and store!

Bad as all slaveholders are, we seldom meet one destitute of every element of character commanding respect. My master was one of this rare sort. I do not know of one single noble act ever performed by him. The leading trait in his character was meanness; and if there were any other element in his nature, it was made subject to this. He was mean; and, like most other mean men, he lacked the ability to conceal his meanness. Captain Auld was not born a slaveholder. He had been a poor man, master only of a Bay craft. He came into possession of all his slaves by marriage; and of all men, adopted slaveholders are the worst. He was cruel, but cowardly. He commanded without firmness. In the enforcement of his rules, he was at times rigid, and at times lax. At times, he spoke to his slaves with the firmness of

pořádně najíst je považováno za velmi zavrženíhodné a lakotné zacházení i mezi otrokáři. Pravidlo zní: nezáleží, jak pochybné jídlo je, jen ať je ho dostatek. Taková je teorie, a v té části Marylandu, ze které pocházím, je to i běžná praxe – ač je zde i mnoho výjimek. Pan Thomas nám nedával dost ani pochybného, ani kvalitního jídla. V kuchyni jsme byli čtyři otroci – sestra Eliza, teta Priscilla, Henny a já a dostávali jsme méně než půl bušlu kukuřičné kaše za týden a skoro nic jiného, ať už masa nebo zeleniny. Na uživení to nestačilo. Tudíž nám nezbývalo, než se uchýlit ke hříchu a žít ze statků sousedů. To jsme prováděli skrze žebrotu či krádeže, podle toho, co bylo zrovna příhodnější, protože obé bylo stejně zakázané. Velmi mnohokrát jsme jako chudáci téměř hynuli hladu a přitom ve skladě a udírně ležely spousty plesnivějšího jídla, čehož si naše zbožná paní byla vědoma. A i tak paní s manželem každé ráno poklekali a modlili se za Boží požehnání v hojnosti!

Všichni otrokáři jsou zlí, ale málokdy se vidí takový, jehož povaha nevzbuzuje ani špetku úcty. A právě mezi hrstku takových lidí patřil můj pán. Nevím o tom, že by kdy vykonal jediný šlechetný čin. Hlavní znak jeho osobnosti tvořila lakota, a měl-li vůbec nějaké jiné vlastnosti, lakota je přebila. Byl lakomý, a jako většina ostatních lakomců svou lakotu nedokázal skrývat. Kapitán Auld se nenarodil jako otrokář. Byl chudý a pánem tak akorát na lodi v zátocě. Ke všem svým otrokům přišel sňatkem, a otrokáři-zbohatlíci jsou ze všech lidí nejhorší. Byl krutý, ale zbabělý. Rozkazoval bez jistoty. Občas vyžadoval dodržování příkazů striktně, občas laxně. Někdy mluvil k otrokům s jistotou Napoleona a vztekem démona, jindy by si ho člověk spletl s kolemjdoucím ptajícím se na cestu. Nic nedělal podle sebe. Možná měl reputaci lva, ale jen a pouze ve svých očích. Ze všech jeho pokusů o bohubilé činy stejně nejnápadněji vyzařovala lakota. Jeho vzezření,

Napoleon and the fury of a demon; at other times, he might well be mistaken for an inquirer who had lost his way. He did nothing of himself. He might have passed for a lion, but for his ears. In all things noble which he attempted, his own meanness shone most conspicuous. His airs, words, and actions, were the airs, words, and actions of born slaveholders, and, being assumed, were awkward enough. He was not even a good imitator. He possessed all the disposition to deceive, but wanted the power. Having no resources within himself, he was compelled to be the copyist of many, and being such, he was forever the victim of inconsistency; and of consequence he was an object of contempt, and was held as such even by his slaves. The luxury of having slaves of his own to wait upon him was something new and unprepared for. He was a slaveholder without the ability to hold slaves. He found himself incapable of managing his slaves either by force, fear, or fraud. We seldom called him "master;" we generally called him "Captain Auld," and were hardly disposed to title him at all. I doubt not that our conduct had much to do with making him appear awkward, and of consequence fretful. Our want of reverence for him must have perplexed him greatly. He wished to have us call him master, but lacked the firmness necessary to command us to do so. His wife used to insist upon our calling him so, but to no purpose. In August, 1832, my master attended a Methodist camp-meeting held in the Bay-side, Talbot county, and there experienced religion. I indulged a faint hope that his conversion would lead him to emancipate his slaves, and that, if he did not do this, it would, at any rate, make him more kind and humane. I was disappointed in both these respects. It neither made him to be humane to his slaves, nor to emancipate them. If it had any effect on his character, it made him more cruel and hateful in all his ways; for I believe him to have been a much worse man after his conversion than before. Prior to his conversion, he relied upon his own depravity to shield and sustain him in his savage barbarity; but after his conversion, he found religious sanction and support for his slaveholding cruelty. He made the greatest pretensions to piety. His house was the house of prayer. He prayed morning, noon, and night. He very soon distinguished himself among his

slova a činy byly vzezřením, slovy a činy otrokáře od narození, avšak svou strojeností byly zcela nepatřičné. A nebyl ani dobrý imitátor. Disponoval schopností podvádět a klamat, ale chtěl hlavně moc. V sobě žádný zárodek moci nenašel a tak se uchýloval k napodobování mnoha ostatních a jako takový byl navždy obětí své rozporuplnosti a v důsledku opovrhován, dokonce i mezi otroky. Luxus vlastnictví otroků, kteří mu byli na povel, byl pro něj něčím novým a neočekávaným. Byl to otrokář, který neuměl držet otroky. Nedokázal své otroky spravovat ani silou, ani strachem či úskokem. Jen zřídka jsme mu říkali „pán“, většinou „kapitán Auld“, ale většinou jsme ho neoslovovali vůbec. Nepochybují, že náš přístup měl velký podíl na tom, že vypadal nepatřičně a v důsledku podrážděně. Náš nedostatek úcty mu musel vrtat hlavou. Přál si, abychom ho nazývali pánem, ale postrádal tvrdost k tomu nezbytnou. Jeho manželka trvala na tom, abychom mu tak říkali, ale nemělo to žádný výsledek. V srpnu 1832 se pán zúčastnil metodistického tábora v Bay Side v Talbot county, kde se sblížil s náboženstvím. Slabě jsem doufal, že obrácení ho přivede k osvobození otroků a pokud ne to, alespoň ho každopádně učiní laskavějším a lidštějším. V obojím jsem se zklamal. Jestli to mělo na jeho charakter nějaký vliv, tak se pouze ve všem stal ještě krutější a nesnášenlivější, protože jsem přesvědčen o tom, že po přechodu na víru se stal horším člověkem než předtím. Před obrácením jeho divé barbarství pramenilo z vlastní zvrhlosti, po obrácení však pro krutost k otrokům našel ještě náboženské posvěcení a podporu. Byl přeborníkem v předstírání zbožnosti. Jeho dům byl domem modlitby. Modlil se ráno, v poledne i v noci. Velmi brzo se mezi bližními vyznamenal a udělali z něj předčítače (class leader) a exhortátora.⁶ Na duchovních obnovách se velice činil a v rukou církve se stal nástrojem konverze mnoha duší. Jeho dům byl domem kazatelů. S velkým potěšením tam pobývali, a zatímco my hladověli, je nACPával. Mívali jsme doma najednou tři až čtyři kazatele. Ti, kteří se tam za dobu mého pobytu vyskytovali nejčastěji, se jmenovali pan Storks, pan Ewery, pan Humphrey a pan Hickey. Též jsem v našem domě viděl pana George Cookmana. My otroci jsme pana Cookmana zbožňovali. Považovali jsme ho za dobrého člověka. Podle nás byl zodpovědný za

brethren, and was soon made a class-leader and exhorter. His activity in revivals was great, and he proved himself an instrument in the hands of the church in converting many souls. His house was the preachers' home. They used to take great pleasure in coming there to put up; for while he starved us, he stuffed them. We have had three or four preachers there at a time. The names of those who used to come most frequently while I lived there, were Mr. Storcks, Mr. Ewery, Mr. Humphry, and Mr. Hickey. I have also seen Mr. George Cookman at our house. We slaves loved Mr. Cookman. We believed him to be a good man. We thought him instrumental in getting Mr. Samuel Harrison, a very rich slaveholder, to emancipate his slaves; and by some means got the impression that he was laboring to effect the emancipation of all the slaves. When he was at our house, we were sure to be called in to prayers. When the others were there, we were sometimes called in and sometimes not. Mr. Cookman took more notice of us than either of the other ministers. He could not come among us without betraying his sympathy for us, and, stupid as we were, we had the sagacity to see it.

While I lived with my master in St. Michael's, there was a white young man, a Mr. Wilson, who proposed to keep a Sabbath school for the instruction of such slaves as might be disposed to learn to read the New Testament. We met but three times, when Mr. West and Mr. Fairbanks, both class-leaders, with many others, came upon us with sticks and other missiles, drove us off, and forbade us to meet again. Thus ended our little Sabbath school in the pious town of St. Michael's.

I have said my master found religious sanction for his cruelty. As an example, I will state one of many facts going to prove the charge. I have seen him tie up a lame young woman, and whip her with a heavy cowskin upon her naked shoulders, causing the warm red blood to drip; and, in justification of the bloody deed, he would quote this passage of Scripture--"He that knoweth his master's will, and doeth it not, shall be beaten with many stripes."

Master would keep this lacerated young woman tied up in this horrid situation four or five hours at a time. I have known him to tie her up early in the morning, and whip her before breakfast;

osvobození otroků pana Samuela Harrisona, hodně bohatého otrokáře, a jaksí jsme došli k závěru, že mu záleží na osvobození všech otroků. Vždy když byl u nás v domě, zavolali nás k modlitbě. Když přišli ostatní, občas nás zavolali a občas ne. Pan Cookman si nás všímal více než kterýkoli jiný z kazatelů. A ač jsme jinak byli hloupí, dovtípili jsme se, že ani u nás nemohl zradit své přesvědčení a své sympatie nedávat najevo.

Během mé služby u pána v St. Michael's navrhl mladý běloch, pan Wilson, že bude provozovat sobotní školu, kde by učil nadané otroky, aby si mohli číst v Novém Zákoně. Sešli jsme se pouze třikrát, než na nás předčítači pan West a pan Fairbanks a mnoho dalších přišli s klacky a zbraněmi v rukou, rozehnali nás a zakázali se znovu sejít. Tím naše malá sobotní škola v přezbožném městě St. Michael's skončila.

Říkal jsem, že můj pán našel pro kruté jednání oporu v náboženství. Uvedu jeden příklad z mnoha jako důkaz. Sám jsem ho viděl, když svázal mladou chromou ženu a zmrskal ji těžkým býkovcem přes ramena do krve, která jí stékala po nahých zádech, a citoval přitom úryvek z Bible: „Ten služebník, který zná vůli svého pána, a přece není hotov podle jeho vůle jednat, bude velmi bit.“

Pán tuto dívku nechával v žalostném stavu takto přivázanou třeba čtyři nebo pět hodin v kuse. Pamatuji si, že ji svázal brzy po ránu a zbičoval ji před snídaní. Pak odešel do svého skladiště, vrátil se na večeri a sešvihal ji stejně znovu, čímž otevřel rány, které již svým krutým bičem způsobil předtím. Tajemství pánovy krutosti vůči „Henny“ zřejmě vězelo v její téměř naprosté

leave her, go to his store, return at dinner, and whip her again, cutting her in the places already made raw with his cruel lash. The secret of master's cruelty toward "Henny" is found in the fact of her being almost helpless. When quite a child, she fell into the fire, and burned herself horribly. Her hands were so burnt, that she never got the use of them. She could do very little but bear heavy burdens. She was to master a bill of expense; and as he was a mean man, she was a constant offence to him. He seemed desirous of getting the poor girl out of existence. He gave her away once to his sister; but, being a poor gift, she was not disposed to keep her. Finally, my benevolent master, to use his own words, "set her adrift to take care of herself." Here was a recently-converted man, holding on upon the mother, and at the same time turning out her helpless child, to starve and die! Master Thomas was one of the many pious slaveholders who hold slaves for the very charitable purpose of taking care of them.

My master and myself had quite a number of differences. He found me unsuitable to his purpose. My city life, he said, had had a very pernicious effect upon me. It had almost ruined me for every good purpose, and fitted me for every thing which was bad. One of my greatest faults was that of letting his horse run away, and go down to his father-in-law's farm, which was about five miles from St. Michael's. I would then have to go after it. My reason for this kind of carelessness, or carefulness, was, that I could always get something to eat when I went there. Master William Hamilton, my master's father-in-law, always gave his slaves enough to eat. I never left there hungry, no matter how great the need of my speedy return. Master Thomas at length said he would stand it no longer. I had lived with him nine months, during which time he had given me a number of severe whippings, all to no good purpose. He resolved to put me out, as he said, to be broken; and, for this purpose, he let me for one year to a man named Edward Covey. Mr. Covey was a poor man, a farm-renter. He rented the place upon which he lived, as also the hands with which he tilled it. Mr. Covey had acquired a very high reputation for breaking young slaves, and this reputation was of immense value to him. It enabled him to get his farm tilled with much less expense to himself than he could have had it done without

bezmoci. Jako dítě spadla do ohně a těžce se popálila. Ruce si spálila tak, že jich nikdy nemohla používat. Nošení těžkých břemen byla skoro jediná činnost, kterou mohla vykonávat. Pán ji bral jako zbytečný výdaj, a takovému lakomci jako on byla neustále trnem v patě. Asi usiloval o to, aby ji, chudinku, sprovodil ze světa. Jednou Henny daroval své sestře, ovšem jelikož to byl chabý dar, sestra si ji nenechala. Můj shovívavý pán ji nakonec, jak sám řekl, „nechal plout, ať se stará sama o sebe.“ A to je, prosím, člověk nedávno obrácený na víru, matku si drží a její bezmocné dítě vypudí napospas smrti hladem! Ale pan Thomas byl přece jeden z mnoha bohabojných otrokářů, kteří otroky drží za chvályhodným účelem - aby se o ně mohl postarat!

S pánem jsem se neshodl v množství záležitostí. Podle něj jsem byl zcela neschopný. Říkal, že městský život na mě měl zhoubný vliv. Zkazil mě a znemožnil mi dosáhnout čehokoli dobrého, naopak mne naučil přivyknout si na všechno špatné. Jedné z mých největších chyb jsem se dopustil, když jsem nechal utéct pánova koně na farmu jeho tchána asi pět mil daleko od St. Michael's. Tak jsem pro něj musel jít. Pravý důvod této mé nedbalosti či právě bdělosti však tkvěl v tom, že tam jsem pokaždé dostal něco k jídlu. Pan William Hamilton, tchán mého pána, za všech okolností své otroky krmil dobře. A ať už jsem se měl vrátit zpět jakkoli spěšně, nikdy jsem neodcházel s prázdným žaludkem. Konečně pan Thomas řekl, že to už déle nebude snášet. Byl jsem u něj devět měsíců a za tu dobu mě několikrát tvrdě zmrskal, pokaždé zbytečně. Rozhodl se zbavit se mě, a jak sám říkal, nechat mě umořit, a proto mě na jeden rok zjednal člověku jménem Edward Covey. Pan Covey byl chudý, farmu měl sám pronajatou. Najímal si půdu, na které žil, stejně jako ruce, jež ji pro něj obdělávaly. Pan Covey získal slušné renomé svým krutým zacházením s mladými otroky a na této pověsti mu věru záleželo. Kvůli tomu mohl farmu provozovat s mnohem menšími výdaji, než jak by tomu bylo, nebýt takové jeho reputace. Někteří z otrokářů s lehkou hlavou půjčovali na rok panu Coveymu své otroky a nepožadovali od něj žádnou kompenzaci, stačila jim průprava a drezura, kterým budou otroci podrobeni a které jim v budoucnu podle nich přijdou vhod. Mladé pracanty sháněl velmi

such a reputation. Some slaveholders thought it not much loss to allow Mr. Covey to have their slaves one year, for the sake of the training to which they were subjected, without any other compensation. He could hire young help with great ease, in consequence of this reputation. Added to the natural good qualities of Mr. Covey, he was a professor of religion--a pious soul--a member and a class-leader in the Methodist church. All of this added weight to his reputation as a "nigger-breaker." I was aware of all the facts, having been made acquainted with them by a young man who had lived there. I nevertheless made the change gladly; for I was sure of getting enough to eat, which is not the smallest consideration to a hungry man.

snadno, a to díky onomu věhlasu. Krom jiných přirozených ctností byl pan Covey také zběhlý v náboženství, zbožná duše, člen a předčítač metodistické církve. Vše přispívalo k jeho slavné pověsti „lamače negrů“. Veškeré tyto skutečnosti mi byly známy, pověděl mi to jeden mladík, který u něj žil. Vítal jsem, nicméně, změnu s otevřenou náručí, protože jsem alespoň měl jistotu, že dostanu pořádně najíst, což pro hladovějícího není malá útěcha.

Poznámky:

1 - Bušl – archaická jednotka objemu, 1 bušl = 35,23907017 litrů.

2 - Severe – v angličtině „krutý, prudký, silný“

3 - Narážka na rčení „Mluviti stříbro, mlčeti zlato.“ a Douglassovu schopnost se číst a psát, tj. komunikovat slovy > stříbro.

4 - Starboard - pravobok, Larboard – levobok, Forward – před, Aft - zád'

5 - Metodistická církev byla složena z jednotlivých společenství společně se scházejících zvaných třídy.

6 - V čele každé třídy stál tzv. class leader.

THEORETICAL PART

Analysis of the translation

Below there is a table of fundamental translating principles as published in Levý's *Umění překlada*, to start with.

<i>1. Překlad musí reprodukovat slova originálu.</i>	<i>2. Překlad musí reprodukovat ideje originálu.</i>
<i>3. Překlad se má dát číst jako originál.</i>	<i>4. Překlad má být čten jako překlad.</i>
<i>5. Překlad by měl obrážet styl originálu.</i>	<i>6. Překlad by měl ukazovat styl překladatelův</i>
<i>7. Překlad by měl být čten jako text náležející do doby originálu.</i>	<i>8. Překlad by měl být čten jako text náležející do doby překladatelovy.</i>
<i>9. Překlad může k originálu něco přidat nebo z něho něco vynechat.</i>	<i>10. Překlad by neměl nikdy k originálu nic přidat a nic z něho vynechat.</i>
<i>11. Překlad veršů by měl být proveden v próze.</i>	<i>12. Verše by měly být překládány ve verších.</i>

(Levý, 1983, p. 32)

The translator in this particular case generally tried to retain the maxim number 1 as well as number 3 and 5. Of course these general (and rather crude) maxims cannot always be applied consistently. As such, the situation with the next pair is a bit complicated. The translation is meant to be readable and attractive for current readers, yet not hide its mid-19th century origin and retain the appropriate atmosphere (see further). With respect to the semi-documentary nature of the text, maxim number 10 is clearly a priority, and no significant information have been added or left out. The narrative also features one short quote from an existing poem by the Quaker poet John Greenleaf Whittier, and one brief excerpt from a slave song. Vis a vis the poem, The translator decided not to ascertain whether there was an existing Czech translation of the poem. This was because the poem's chief purpose is to illustrate the slave grandmother's sense of deprivation and the meaning is superior to aesthetic qualities. The translator thus decided to translate the stanza himself. Emphasis was put on the content of the verses for reasons stated above, while trying to retain the rhymes in Czech. In this case the translator abided by Levý's maxim no 11. Prosodic and rhythmical aspects were shifted aside and marginalized in favor of the poem's understandability and explicitness.

The title

The title Douglass has chosen to use for his work is fully in compliance with the overall character of the book and the custom practice of the time. It is long, eloquent, quite straightforward and fairly documentary, yet bearing a certain degree of intimate subtleness in meaning, which works with the fact that its content is a true story lived by the author. It also perfectly fits into the former of two categories category Levý uses for book titles.

1. Název popisný, čistě sdělovací, udává přímo téma knihy, zpravidla tím, že jmenuje hlavní osobu a často i literární druh (Žizň Alexandra Něvskogo, Poema del Cid, Cantar de Rodrigo, Cronica de don Alvaro de Luna, The Tragical History of Doctor Faustus). Historicky je tento typ starší – ovšem najdeme jej i v literatuře moderní, ale nejčastěji bez označení literárního druhu (Žizň Klima Samgina, Ljubov Jarovaja). Sdělovací funkce těchto titulků byla ve starší době ještě posílena tím, že zároveň namnoze zastávaly úlohu díla – odtud délka mnohých popisných titulků: „The pleasant history of John Winchcomb, in his younger days called Jack of Newbury, the famous and worthy clothier of England; declaring his life and love together with charitable deeds and great Hospitalitie“ (Deloney). Vztah mezi složkou sdělnou a jejím estetickým přetvořením je zde jednoznačně řešen ve prospěch složky sdělné, a proto ani při překladu nenastává jeho porušení. (Levý, 1983, p.153)

The title was therefore translated as follows:

Narrative of the life of Frederick Douglass, an American Slave. Written by himself.

Životní příběh Fredericka Douglassa, amerického otroka. Autorem on sám.

The appropriate translation of the word "narrative" proved to be the first issue. Several corresponding Czech words offer themselves. Translations like "historka" či "povídka" were instantly out of question, for "historka" carries a connotation of presumably, although not necessarily, humorous or funny story. Nevertheless, the chief purpose of "historka" is generally to entertain its audience, which is definitely not the goal of Douglass' efforts, much like "povídka" is more of a literary genre and suggests fictional basis.

The term "vyprávění" would probably fit better and is the closest to literal translation, it still evokes a rather relaxed, amusing or amiable course of matters throughout the book, as

"vyprávění" is often used for instance in connection with children. Be it bedtime stories or memories of their elder relatives.

The translator then selected the term "Životní příběh Fredericka Douglassa", since it considerably represents the real content of the work while preserving the original prevalently neutral feeling of "Narrative of the life of Frederick Douglass". It has no explicit connotations as to what kind of life story it is going to present, though much is insinuated through the apposition "American slave/amerického otroka".

The vocabulary

As stated above, the translator generally leant towards keeping the words of the original, though this assumption is not always strictly enforced, mainly because of certain problems it could cause, either in terms of unwanted repetition or stylistic discrepancies in Czech language.

Zejména u sloves je posun k specifčnosti v překladech z angličtiny do češtiny téměř pravidlem. Souvisí to s typologickým rozdílem mezi nominální angličtinou a verbální češtinou. Anglická slovesa mají blíže k relátorům, spojovacím prvkům mezi jmennými nositeli významu, zatímco v české větě je základním nositelem významu sloveso. (Knittlová, 2000, p.42)

Excerpt:

I **remember** the first time I ever witnessed this horrible exhibition. I was quite a child, but I well **remember** it. I never shall forget it whilst I **remember** any thing.

Vybavuji si, jak jsem byl poprvé svědkem tohoto hrůzného představení. Byl jsem ještě celkem malý, ale **pamatuji** si to velmi dobře. A dokud si budu **pamatovat** vůbec něco, nezapomenu to nikdy.

This particular example features repetition, a literary technique frequently used by Douglass and also illustrates the complications while translating such sentences. The above stated quotation makes it clear that English, unlike Czech, is rather benevolent in repeated use of the same verb, therefore the word "remember" can be used three times in two sentences which are still stylistically functional. However, in the Czech translation it would seem awkward and

somewhat clumsy, even though the intention of the translation is to be as faithful to the original as possible, had the verb in question been translated only as the most literal "pamatovat si" in all three instances. Hence, in the first sentence Czech "vybavovat si" is used. It prevents the excessive repetition and the verb is also slightly more dynamic than rather passive "pamatovat si", making the upcoming tense scene a bit livelier and more personal experience.

Another example of similar repetition is reported speech, otherwise rare in the text.

Většině profesionálních překladatelů je dnes již jasné, že v angličtině je stereotypní opakování slovesa „said“ v uvozovacích větách dáno tím, že anglická literatura tu prostě má jinou konvenci, a zpravidla v tomto případě uvozovací věty různě obměňují. (Levý, 1983, p. 143)

Excerpt:

I **told** him I was. He asked, "Are ye a slave for life?" I **told** him that I was. The good Irishman seemed to be deeply affected by the statement. He **said** to the other that it was a pity so fine a little fellow as myself should be a slave for life. He **said** it was a shame to hold me.

Řekl jsem, že ano. Zeptal se „Seš otrok do konce života?“ **Řekl jsem**, že ano. Dobrák Ir tím byl asi hluboce dojat. K tomu druhému **prohlásil**, že je škoda, když takový bezva chlapík musí být otrokem na celý život. **Prý**, že je škoda mě držet.

The verb "řekl jsem" in the first two sentences was kept on purpose to emphasize Frederick's identical answer, the verbs in the last two reporting clauses, however, were accordingly replaced by either "prohlásit" or an appropriate periphrasis.

Repetition also occurs in occasional anaphoras and Douglass tends to repeat names of people. In such cases, the translator tried to avoid leaving the names out or turning them into pronouns, although it sometimes proved necessary.

Excerpt:

Mr. Hopkins was succeeded by **Mr. Austin Gore**, a man possessing, in an eminent degree, all those traits of character indispensable to what is called a first-rate overseer. **Mr. Gore** had served Colonel Lloyd, in the capacity of overseer, upon one of the out-farms, and had shown

himself worthy of the high station of overseer upon the home or Great House Farm. **Mr. Gore** was proud, ambitious, and persevering.

Pana Hopkinse následoval **pan Austin Gore**, muž ve velké míře oplývající všemi nezbytnými vlastnostmi takzvaného dozorce první třídy. **Pan Gore** sloužil plukovníku Lloydovi jako dozorce na jedné z ostatních farem a prokázal, že je dostatečně schopný pro vysoký post dozorce na domovské Great House Farm. **Pan Gore** byl pyšný, ambiciozní a vytrvalý.

Proti obecnému významu (pojmovému i emotivnímu) a proti obecné formě...stojí oblast zvláštního: jazykový materiál a historicky, tj. národně a dobově podmíněné obsahy a formy. Věrný překlad se upíná na momenty zvláštní. Proto připouští jen výměnu jazykového materiálu a ostatní prvky směřující k jedinečnosti zachovává jako součást koloritu, často na úkor srozumitelnosti, tj. na úkor obecného významu. (Levý, 1983, page 112)

Given the very specific setting of the narrative, which is early 19th century American country farm and town, it is clear that it is bound to feature special terminology, either from the fields of agriculture, culture or religion. One of chief goals of the translation is to supply its modern-day readers with a "food for thought" material to make them ponder on the grave social issues the text brings up. It should make the reader realize that the story is not an outdated scroll fit for dusty archives but a living matter and the fundamental message Frederick Douglass puts across on the background of his life ordeal is still quite topical even in current times. Although slavery has been abolished for many years in the USA, the importance of freedom, search for liberty, the power of knowledge, racial equality and respect are qualities which deserve to be kept alive in people's minds. To achieve such a perspective, the translator chose the approach of using prevalently contemporary modern Czech language with occasional historicisms and sentences that appear somewhat clumsy and outdated to evoke the atmosphere of the 19th century and preserving all historical and specific facts and terms.

The specific terminology of slavery and the life of an American slave offers several words which are not natural in the Czech language and had to be handled accordingly. The most prominent of these terms are "master, overseer, whipping, slaveholder" etc. The main part of their translation was to keep the correct connotation of the words. In cases of the words "master" and "slaveholder" the most straightforward translations, that is "pán" and "otrokář" proved to suit the best. Few alternatives presented themselves, for example "mistr" or "majitel", which both suggest different qualities of the master, his inerrability and the slaves'

utter dependence on him, however, there are almost all desired meanings present in the word "pán" , maybe except the owner-property relationship towards the slaves. This relationship is explicitly mentioned in several passages of the text, though. The situation was more complicated with the remaining terms. Slaves' "overseer" does not really have an equivalent counterpart in Czech language. The function is supposedly called "stevard", such translation was deemed not satisfying to the translator since it does not evoke the right ideas and moreover, resembles a male flight attendant in Czech. Similar situation arises with Czech word "dráb", which has too heavy roots in Czech local history. "Dohlížitel" has been selected because it has the connotation of someone, who always keeps a watchful eye, is not very friendly, rather to be feared of and is rarely used compared to "dozorce" which is in compliance with the rather exotic character for the function to the Czech audience. The ever dreaded punishment of whipping serves as another example of frequently used term in the text. The first word that springs to mind is "bičovat", that was eventually dismissed in favor of "zmrskat", for "zmrskat" sounds less dramatic in the translator's opinion and better recreates the atmosphere of the everpresent threat which the slaves eventually grow used to. It is also phonetically more compact.

Excerpt:

Mr. Severe, **the overseer**, used to stand by the door of the quarter, armed with a large hickory stick and heavy cowskin, ready to **whip** any one who was so unfortunate as not to hear, or, from any other cause, was prevented from being ready to start for the field at the sound of the horn.

Dohlížitel pan Severe vždy stával ve dveřích chatrče s velikou holí z ořechu v ruce připraven **zpráskat** kohokoli, kdo měl tu smůlu, že neslyšel, či nebyl z nějakého jiného důvodu neschopen začít s prací na poli po zaznění trubky.

Aunt Hester went out one night,-- where or for what I do not know,--and happened to be absent when **my master** desired her presence.

Teta Hester odešla jedné noci ven – kam či proč nevím – a chyběla zrovna když **pán** vyžadoval její přítomnost.

She was a **field hand**, and a **whipping** is the penalty of not being in the field at sunrise...

Byla **zaměstnána na poli**, a za nepřítomnost při východu slunce čekal otroka pouze jediný trest – **zmrskání**.

The time frame of the story is emphasized by several expressions and sentences concerning outdated matters or specific religious names. Those posed an obstacle for the translator as well, since there is sometimes lack of equivalent Czech words, hence some degree of information had to be left out or explained through footnotes, which is not an ideal solution, though it helps to keep the "true story" spirit. The below quoted sentence speaking of different kinds of carriages may serve as an example.

His carriagehouse contained three splendid **coaches**, three or four **gigs**, besides **dearborns** and **barouches** of the most fashionable style.

Vozovna ukřývala tři nebo čtyři **bryčky** a mimo **dostavníků** a **parádních povozů** i tři skvělé **kočáry**, vše v nejmodernějším stylu.

V oblasti zvláštního, tj. při těsné závislosti na jazykovém materiálu a dobovém nebo národnostním prostředí, dochází buď k substituci, nebo k transkripci, volný a věrný překlad se ostře diferencují. Substitute, tj. náhrada domácí analogií, je na místě tam, kde se zároveň silně uplatňuje obecný význam, transkripce, přepis, je nutná tam, kde význam, tedy činitel obecný, úplně mizí. (Levý, 1983, p. 114)

Vlastní jméno možno přeložit, pokud má hodnotu jen významovou... Jakmile přistoupí charakter jména, tj. závislost na národní formě (každý národ má rejstřík tvarů pro jména), je možná jen substitute nebo transkripce. ... Když se význam ztratí úplně, pak je možný jen přepis, tj. zachování jména v cizím znění: Klim Samgin, Artamonov, Rudin, Riccault. Při překladu jde přirozeně jen o význam, jenž má platnost v celku díla, nikoli o významovost absolutní. (Levý, 1983, p. 114)

A considerable amount of proper names also takes part in the original text and these had to be handled accordingly in the translation process. Let us focus on geographical names of places which played a role in Douglass' life significant enough to deserve to be mentioned. In order to maintain the semi-documentary style of the narrative, the translator's intent was to keep the

original forms as much as possible to contribute to the proclaimed factographically accurate account of the translation.

Excerpts:

She died when I was about seven years old, on one of my master's farms, near **Lee's Mill**.

Zemřela na jedné z pánových farem poblíž **Lee's Mill**, když mi bylo asi sedm let.

It is enough to say of the dear little fellows, that they lived on **Philpot Street**, very near **Durgin and Bailey's** ship-yard.

Stačí, když o těchto drahých „kamarádíčcích“ prozradím, že žili na **Philpot Street** velmi blízko loděnic **Durgin and Bailey**.

I was now about twelve years old, and the thought of being a slave for life began to bear heavily upon my heart. Just about this time, I got hold of a book entitled "**The Columbian Orator.**"

To mi bylo asi dvanáct let a myšlenka „otroctví do konce života“ mne počala velice tížit. Právě v této době jsem se dostal ke knize zvané „**The Columbian Orator.**“

As always, exceptions to the rule were present. The very first sentence of the text, for example, mentions Talbot county in Maryland as the author's birthplace. Although hesitant at first, the translator chose to translate the word "county" for the sake of comprehensiveness for Czech readers, since the full phrase "Talbot County" could possibly lead them to the assumption that it is a one particular place like a village or a town. It is not regarded a major change, since the main part of its unique meaning is still determined by the attribute "Talbot".

Excerpt:

I was born in Tuckahoe, near Hillsborough, and about twelve miles from Easton, in **Talbot county, Maryland**.

Narodil jsem se v Tuckahoe poblíž Hillsborough, což je asi dvanáct mil od Eastonu v **marylandském okrese Talbot**.

The field of character's names is also not peculiarity-free. There is the character of "Lloyd's Ned". In this case, the translator deemed it better for the readers to translate it into Czech, though it is a nickname of an actual person.

Excerpt:

The young man's name was Ned Roberts, generally called **Lloyd's Ned**.

Mladík se jmenoval Ned Roberts, říkalo se mu většinou **Lloydův Ned**.

Douglass frequently uses superlatives to emphasize the attributes. The translator tried to maintain this feature when possible, removed it when it seemed inappropriate in the Czech language.

Excerpt:

It was a **most terrible** spectacle.

Bylo to **úděsné** divadlo.

One would assume that a book written by an African-American would also contain some rudimentary features of "Ebonics" and other American vernacular, even though it dates back to the mid-19th century. However, this has not proved to be the case. The main reason is quite obvious – Douglass's narrative was meant to communicate the abolitionist point as clearly as possible, which is why it studiously avoids colloquialisms, as these would only distract and possibly alienate the reader who was presumably middle class and Protestant. In the examined part of the narrative is one instance of using dialect, though, and that is the Irishman's speech. To compensate for the vernacular version of the personal pronoun "ye", the translator used the Czech word "seš", which is roughly on the equal level.

Excerpt:

He asked, "Are **ye** a slave for life?"

Zeptal se „Seš otrok do konce života?“

Naturally, there are differences in technical terms and units of measurement which are occasionally, namely continental metric vs. US system. The translator did not change the so far maintained practice and did not convert the original measurement units into metric or more current. In the case of probably the most obscure unit for the readers, the bushel, an explanation is provided in the footnotes.

Excerpt:

...and we were allowed less than a half of a **bushel** of corn-meal per week, and very little else, either in the shape of meat or vegetables.

...a dostávali jsme méně než půl **bušlu** kukuřičné kaše za týden a skoro nic jiného, ať už masa nebo zeleniny.

The translation into Czech also brings about number of the so called expletive words which carry little to none semantic significance, yet still make the text livelier and functional. Although it has been made clear that the translation is to be rather faithful to the original in most ways, not including these words in the translation in specific cases would only hinder the text's readability to no avail.

Jde o celkem bezobsažná slůvka, kterých by každý mohl vyjmenovat řadu z jazyka. Z něhož překládá. V češtině jsou to např. 'pak', 'jen', 'tedy', 'přece', 'prostě', 'jako', 'třeba' a ještě celá řada jiných nadbytečných stavebních prvků věty. Všechna ta slůvka vyrovnávají rytmus sdělení a činí řeč plynulou a živou. (Krijtová, 1996, p.21)

Excerpt:

I could not feel that I was leaving any thing which I could have enjoyed by staying.

Při loučení jsem necítil, že bych přicházel o něco, co bych si užil, kdybych **třeba** zůstal.

The style

The style Frederick Douglass employs in his writing is rather extraordinary in certain ways. It does not have strictly literary ambitions. It was (and still is) regarded chiefly as a piece of persuasive semi-documentary written record which was meant to change the minds of indifferent mid-19th century Americans. His depiction of the course of events is very documentary and quite neutral. He seldom gets emotional or committed while describing some truly horrific and violent scenes (whippings, extremely hard work, starvation etc.) which had occurred to him directly and had a grave influence upon his well-being and his physical condition. In such cases, the author often resorts to brief description and often uses identical terms and phrases. On the other hand, as far as his mental condition is concerned, he shares his emotions and opinions, be it despair or a desire to flee, very eagerly and vividly, in metaphors and even with a slight amount of pathos involved. The translation tries to preserve such perspective.

Excerpts:

In hottest summer and coldest winter, I was kept almost naked-- no shoes, no stockings, no jacket, no trousers, nothing on but a coarse tow linen shirt, reaching only to my knees. I had no bed.

V největším letním horku i nejchladnější zimě jsem chodil téměř nahý – žádné boty, žádné punčochy, žádný kabát, žádné kalhoty, nic, pouze košile z hrubého lněného plátna sahající po kolena. Postel jsem neměl.

I saw nothing without seeing it, I heard nothing without hearing it, and felt nothing without feeling it. It looked from every star, it smiled in every calm, breathed in every wind, and moved in every storm.

Ve všem jsem viděl svobodu, ve všem slyšel svobodu a všude kolem mne cítil svobodu. Dívala se na mne z každé hvězdy, usmívala se z ticha, dýchala ve větru a hemžila se v bouři. Často jsem se přistihl, jak lituji své vlastní existence a přeji si být radši mrtvý.

As stated before, the original text generally maintains the tone of an indignant observer and diarist who uses appropriately economical style, driven by its primary purpose. This is why it does not frequently employ sophisticated literary devices and stylistic flourish. The task of the translator is consequently made slightly easier, because there is no need to seek tentative equivalents for sophisticated literary figures and unorthodox writerly syntax. Paradoxically, this is also the reason why some of the literary tropes (which are rather scarce in the source text) deserve to be briefly analyzed under a special sub-rubric.

Metaphor

The figure of metaphore, is used quite sporadically in the narrative, it is still the most common literary trope, though. It can be found mostly when speaking of abstract matters, for example freedom and hopeless situation in the excerpts. The translation tried not to alter them or remove them from the text as they are a valuable part of the whole work.

Excerpts:

The silver trump of freedom had roused my soul to eternal wakefulness.

Stříbrný trumf svobody mě vybičoval k věčné bdělosti.

It opened my eyes to the **horrible pit**, but to no ladder upon which to get out.

Poskytlo mi pohled na **hrozivou jámu** kolem mne, ale žádný žebřík, který by z ní vedl ven.

Metonymy

Metonymy, that is reference to something through association appears in the text multiple times. There is no major problem with keeping them in the translation. The former excerpt shows a special case of metonymy called contextual.

Excerpts:

What I got from Sheridan was a bold denunciation of slavery, and a powerful vindication of human rights.

Ze Sheridana jsem si odnesl přímé odsouzení otroctví a silnou obhajobu práv člověka.

His **words** were in perfect keeping with his looks, and his looks were in perfect keeping with his words.

Jeho **slova** perfektně seděla k jeho vzhledu a jeho vzhled perfektně seděl k jeho slovům.

Synecdochy

In this particular case the synecdochy refers to the sum of all white slaveholders, respectively all white people by only mentioning the one illusory white man. Translation does not present any complications.

Excerpts:

I now understood what had been to me a most perplexing difficulty--to wit, **the white man's** power to enslave the black man.

Nyní jsem znal odpověď na to, co mi vrtalo hlavou – klíčem **bělochovy** síly k zotročení černého je vzdělání.

Irony

Douglass' slightly ironic remarks and statements which occasionally occur throughout the narrative. These had to be translated accordingly with the same connotation in Czech language which sometimes required strengthening of the ironic undertone, for instance in the former example by including an exclamation mark instead of a regular dot at the end of the sentence.

Excerpts:

Master Thomas was one of the many pious slaveholders who hold slaves for the very charitable purpose of taking care of them.

Ale pan Thomas byl přece jeden z mnoha bohabojných otrokářů, kteří otroky drží za chvályhodným účelem - aby se o ně mohl postarat!

...for it is almost an unpardonable offence to teach slaves to read in this Christian country.

V této křesťanské zemi je totiž téměř neodpustitelným hříchem učit otroky číst.

Simile

Several similes are used in the narrative, there are also no significant problems while translating them, the structure is indeed identical in Czech.

Excerpts:

...and in their hands she saw her children, her grandchildren, and her great-grandchildren, divided, **like** so many **sheep**, without being gratified with the small privilege of a single word, as to their or her own destiny.

A přihlížela, jak jsou jejich rukou děti, vnoučata a pravnoučata od sebe odděleni **jako ovce**, a nebylo jí dovoleno se ani jedním slůvkem vyjádřit k jejich osudu.

Grammatical differences

Trpný rod čeština v beletrii v podstatě nepoužívá, pokud nejde o případy, kdy se autor záměrně vyhýbá explicitnímu vyjádření činitele. Přesto se začínající překladatelé často nechávají svést původním textem a mechanicky převezmou anglickou pasivní strukturu. (Knittlová, 2000, p. 94)

It is a well-known fact, that English as analytic language greatly overuses clauses in passive aspect in comparison with synthetic Czech. This is an issue every translator from English has to cope with and there are naturally two ways to approach it. It can either be replaced by a corresponding active structure in Czech, which is mostly recommended, since the text feels very unnatural and clumsy with abundant passive structures or kept. In the "Narrative of Frederick Douglass", the translator maintained the passive aspect on multiple occasions, mostly to render the illusion of the language of the past or to actually emphasize the author's utterly passive and helpless role in certain cases.

Excerpts:

He **was not considered** a rich slaveholder.

Nikdo ho nepovažoval za bohatého otrokáře.

It was the first of a long series of such outrages, of which **I was doomed to be** a witness and a participant.

Byla to první z řady podobných ohavností, u nichž jsem **byl odsouzen se naskytnout** jako svědek či dokonce účastník.

Reference reprezentuje odkaz na výraz užitý v textu, v angličtině jde nejčastěji o zájmenou referenci, některé jazyky odkazují raději lexikálním opakováním, jiné mají opět jiné zvyklosti. Pro překladatele do flexivní češtiny plyne v této oblasti uvážít, kdy odkazovací zájmena použít a kdy ne. Čeština by neměla zájmen nadužívat (zejména pozor na zájmena přivlastňovací!), jsou ovšem případy, kdy je nutno na vázanost upozornit, především tehdy, když koncovka nerozliší, na koho či na co se odkazuje. (Knittlová, 2000, p.101)

Much as the previous case of passive sentences, reference is another common grammatical difference between English and Czech languages while translating. The translator generally tried to remove the redundant pronouns, when they remained it was mainly for stylistic or clarity reasons.

Excerpts:

Frequently, before the child has reached **its twelfth month**, **its mother** is taken from it, and hired out on some farm a considerable distance off, and the child is placed under the care of an old woman, too old for field labor.

Ještě než dítě dosáhne **dvanáctého měsíce**, **matka** je nezřídka najata na jednu z vzdálenějších farem a o dítě pečují některá z žen příliš starých pro práci na poli.

The more I read, the more I was led to abhor and detest **my** enslavers.

Čím více jsem četl, tím více mě to vedlo k odporu a nenávisti vůči **mým** zotročitelům.

In the translation, the translator decided not to subscribe to the (as yet) codified practice to decline Czech female surnames. The reason for ignoring this practice was that it was not deemed appropriate, considering the effort to preserve as many proper and setting-specific terms in their original form, since the declension suffix subtly, but nevertheless notably, shifts the atmosphere for the reader towards Czech environment.

Excerpt:

...it was the face of my new mistress, **Sophia Auld**.

Byla to tvář mé nové paní, **Sophie Auld**.

Numerous cases of composite adjectives, which have no lexicalized equivalent in Czech are present in the text. They were handled differently according to the context, sometimes translated directly as rather unorthodox adjectives in Czech, sometimes elliptically.

Excerpts:

He is a desperate slaveholder, who will shock the humanity of his **non-slaveholding** neighbors with the cries of his lacerated slave.

Ten, kdo šokuje **neotrokářské** sousedy výkřiky bičovaného otroka, je zoufalým otrokářem.

...but after his conversion, he found religious sanction and support for his **slaveholding cruelty**.

Před obrácením jeho divé barbarství pramenilo z vlastní zvrhlosti, po obrácení však pro **krutost k otrokům** našel ještě náboženské posvěcení a podporu.

CONCLUSION

Carrying out the translation has been a great and valuable experience for myself on various fronts. I have been introduced to different issues and complications which frequently occur while translating from English into Czech and vice versa, specifically when translating older texts. It vastly expanded the basic knowledge on the problem of translation I have received by frequenting the Translation seminars. I have got to know academic literature on the topic, namely for example Jiří Levý's, Dagmar Knittlová's or Olga Krijtová's books which I have found probably the most useful. In my mind, I have spent numerous hours with young Frederick and he ultimately became my "spiritual acquaintance and friend" as I was pondering on how to best mediate his experiences to the recipients of the Czech version so they can maybe feel similar connection with him while going through the text. The brief analysis using paradigms from above mentioned publications taught me how to translate more scientifically and can serve as a hint towards better understanding of the source text. Hopefully, I will finish the translation of the whole book in some time and Douglass' piece of work will reach some people in its whole form. I believe it is an astonishing and powerful piece of work and will be proud to bring it to non-English speaking Czech audience interested in it.

BIBLIOGRAPHY

Gates, Henry Louis Jr., ed. *The Classic Slave Narratives*. 1st ed. New York: NAL PENGUIN INC., 1987.

Dušková, Libuše a kol. *Mluvnice současné angličtiny na pozadí češtiny*. 3rd ed. Praha: Academia, 2006.

Knittlová, Dagmar. *K teorii i praxi překladau*. 2nd ed. Olomouc: Univerzita Palackého, 2000.

Krijtová, Olga. *Pozvání k překladatelské praxi*. 1st ed. Praha: Karolinum, 1996.

Levý, Jiří. *Umění překladau*. 2nd ed. Praha: Panorama, 1983.

Longman Exams Dictionary. 6th ed. Harlow: Pearson, 2007.

Pechar, Jiří. *Otázky literárního překladau*. 1st ed. Praha: Československý spisovatel, 1986.

Slovník synonym a frazeologismů. 1st ed. Praha: Novinář, 1977.

Pravidla českého pravopisu [online]. 2011-2012 [cit. 2012-04-06]. Dostupné z WWW: <<http://www.pravidla.cz/>>.

Slovník [online]. 2011-2012 [cit. 2012-04-06]. Dostupné z WWW: <<http://www.slovník.cz/>>.

Synonyma online Tezaurus [online]. 2008-2012 [cit. 2012-04-06]. Dostupné z WWW: <<http://www.synonyma-online.cz/tezaurus.php>>.